

eZine

of Modern Texts in Translation

Translation
Café

August 2017

Teodor Dună

translated into English by
MTTLC graduate

Silviu Buzatu

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 179
August 2017

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Poems by **Teodor Dună**

translated into English by
MTTLC graduate
Silviu Buzatu

Reviser:
Denisa Matei

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

August 2017

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Teodor Dună

Translated into English by
MTTLC graduate

Silviu Buzatu

Cuprins

Table of contents

<i>patul</i>	6	<i>the bed</i>	6
<i>sfoara</i>	9	<i>the rope</i>	9
<i>cămașa de primăvară</i>	12	<i>spring jacket</i>	12
<i>de-a viul</i>	15	<i>alive</i>	15
<i>zgomotul zilei</i>	17	<i>the sound of the day</i>	17
<i>orice</i>	19	<i>anything</i>	19
<i>noaptea încă lăncezea</i>	20	<i>the night was still lingering</i>	20
<i>gangul</i>	28	<i>the alleyway</i>	28
<i>mori liniștit</i>	32	<i>die peacefully</i>	32
<i>aerul alb</i>	34	<i>white air</i>	34
<i>ochii tăi se pregătesc de vis</i>	36	<i>your eyes are getting ready for dreaming</i>	36
<i>cântec de duminică</i>	37	<i>sunday song</i>	37
<i>oasele câinelui</i>	38	<i>the dog's bones</i>	38
<i>pașii</i>	41	<i>the steps</i>	41
<i>întâlnire</i>	43	<i>meeting</i>	43
<i>el putrezește mai repede</i>	45	<i>he is rotting faster</i>	45
<i>singura lume</i>	49	<i>the only world</i>	49
<i>liniște</i>	50	<i>silence</i>	50
<i>așa cum în mări</i>	51	<i>just like in the seas</i>	51

<i>au fost doar carnea</i>	53	<i>they were just flesh</i>	53
<i>seara curând argintie</i>	54	<i>almost silvery evening</i>	54
<i>ochii de tablă</i>	56	<i>tin eyes</i>	56
<i>oraşul de sare</i>	58	<i>the salt city</i>	58
<i>plutirea</i>	60	<i>the drift</i>	60
<i>dormi</i>	62	<i>sleep</i>	62
<i>casa cu trepte</i>	63	<i>the house with stairs</i>	63
<i>mâinile înaintează spre tine ca prin cearşafuri îngheţate</i>	64	<i>hands are reaching for you like through the frozen sheets</i>	64
<i>rochia de sare</i>	66	<i>the salt dress</i>	66
<i>îmi spui că eşti vie</i>	67	<i>you tell me you're alive</i>	67
<i>duminicile verzi</i>	69	<i>green Sundays</i>	69
<i>masa de sticlă</i>	70	<i>the glass table</i>	70
<i>desprindere</i>	71	<i>separation</i>	71
<i>nu ninge</i>	72	<i>not snowing</i>	72
Interviu cu Teodor Dună	73	Interview with Teodor Dună	73

patul

când până și camera devine prea mult,
înfășurându-se în jurul tău.
când până și patul devine prea mult,
înnodându-și cearșafurile subțiate de piele.
când fiecare parte a camerei doare.
atunci, ca prin minune, ca dintr-o mare dragoste
marginea patului se întinde încet în toată camera
urcă spre fereastră.
marginea patului sparge fereastra
și se revarsă în văile aerului ca o apă clocotitoare.
se întinde ca o avalanșă peste întreg orașul.
atunci da, camera nu mai doare, patul nu mai doare.
patul cu lentoare te răstoarnă de la o margine la alta
și vezi că lași în urmă orașul, aproape plângi de bucurie,
te ridică mai sus, vezi marea strălucind, zăpada de pe munți
strălucind
și aproape plângi, plângi de bucurie în aerul limpede și
proaspăt.

the bed

when even the bedroom becomes too much,
wrapping itself around you.
when even the bed becomes too much,
knotting its sheets worn out by skin.
when every corner of the bedroom hurts.
then, miraculously, out of a great love
the edge of the bed slowly spreads throughout the entire room
reaching out for the window.
the edge of the bed breaks the window
and overflows in the air's valleys like boiling water.
it's spreading like an avalanche over the entire city.
then the bedroom doesn't hurt anymore, the bed doesn't hurt
anymore.
the bed slowly flips you from one side to another
and you see the city falling behind you, you almost cry out of
joy,
it lifts you higher, you see the sea shining, the snow on top of
the mountains shining
and you almost start crying, you're crying out of joy in the clear

și sunt atât, atât de fericit și nemișcat
în patul care se întinde ca un alt cer între pământ și cer.
un cer de lemn și arcuri, de cearșafuri subțiate.
și atât de fericit deasupra oceanelor, polilor,
tropicelor, atât de deasupra și atât de nemișcat
că plâng de câtă fericire mi se îngăduie
și de câtă încremenire mi se îngăduie.

și plâng de atâta fericire,
prins în cerul meu de lemn și arcuri dintre
pământ și cer
și patul putându-mă ce pe-un îndrăgostit încremenit
de-o parte și de alta și văd deodată tot cerul.
și-n patul care acoperă întreaga lume
pentru o clipă văd
de unul singur
cerul albastru, limpede și năpădit de stele,
de parcă doar pentru mine tot cerul.
și plâng și sunt atât de adânc fericit

and fresh air.
and I am so, so happy and still
in the bed that stretches like another sky between the ground
and the sky.
a sky made of wood and springs, of worn out sheets.
and so happy above the oceans, the poles,
the tropics, so above and so still
that I'm crying because of how much happiness I'm being
allowed to have
and of how much stillness I'm being allowed to have.
and I'm crying because of so much happiness,
trapped in my bedlike sky between
the ground and the sky
and the bed carrying me like a still lover
from one side to another and suddenly I see the whole sky.
and in the bed that covers the whole world
I can see for an instant
standing by myself
the clear, blue sky covered in stars,
as if the whole sky was just for me.
and I'm crying and I'm so profoundly happy

că lacrimile vin din adânc învelite în carne
și tot plâng și carnea prin ochi pleacă de la mine.
dar câtă fericire mi se îngăduie și câtă încremenire
în cerul meu de lemn și arcuri, în cerul de cearșafuri
prins între pământ și cer.
și nu e nimeni să mă vadă
și chiar nimeni, de tot nimeni care să mai doară.

that my deep tears are wrapped in flesh
and I'm still crying and my flesh leaves me through my eyes.
I'm being allowed so much happiness and stillness
in my bed – like sky, in my sky made of sheets
trapped between the ground and the sky.
and there's no one to see
and no one, no one at all to hurt anymore.

sfoara

ca molii înfometate lumea peste mine, tot mai adânc
sub piele, ca molii înfometate lumea peste mine.
așa că mă duc în parc, mă așez pe o bancă.
leg de mine în glumă o sfoară de bună seamă nesfârșită
și imediat încep să mă ridic spre norii catifelati.

dar ce frumos tălpile pornesc prin aer.
nici nu trebuie să-mi desfac mâinile.
mă ridic cu o ușurință uimitoare.
doar că bine ar fi să prindă cineva capătul
sforii.
să nu rămân aruncat între ceruri și fără întoarcere.
și eu ușor, ușor, ca un zmeu de hârtie creponată, mă ridic
în cerul de primăvară
și lumea jos, jos, își frânge marginile ca vârată într-un sac.

și mă așez ca pentru rugăciune între nori,
impolorând, așa, cu genunchii înveliți în nori,
să apuce cineva

the rope

the world is upon me like starving moths, driving deeper and
deeper
under my skin, like starving moths the world is upon me.
as a joke, I go into the park and I sit on a bench.
I tie a seemingly endless rope around me
and I immediately float towards the silky clouds.
but how beautifully my feet fly through the air.
I don't even have to open my arms.
I am floating with great ease.
but it would be best if someone caught the end
of the rope.
so I don't remain between the heavens and with no way back.
I slowly, slowly drift up, like a kite made of corrugated paper,
in the spring sky
and the world below, below, is breaking its edges as if it's
stuffed inside a sack.
I kneel down as if praying between the clouds,
begging, with my knees wrapped in clouds,
for someone to grab

capătul sforii, si eu sus, sus și ușor,
văd deodată limpede
că nu un copil ține capătul sforii,
ci, din păcate, din nefericire, de piciorul unui mort proaspăt,
unui mort parfumat e legată sfoara.
și chiar ieșind din nori, îmbrăcat ca pentru o zi de primăvară,
am început cu frică să dau din mâini, din picioare.
apoi am prins să rod sfoara care mă ține atât de legat.

și tot urcam, trecusem de aer, trecusem
de rămășițele aerului
și eu rodeam funia, plutind prin ceruri
îmbrăcat ca pentru o zi de primăvară și cu furie rodeam
funia și ea deloc nu se subția.
chiar și când îmi suflecam pantalonii în țărâna lunii, eu rodeam
sfoara.
lângă stelele care se stingeau ca stropite cu apă, eu rodeam
sfoara.
înotând printre găurile negre ca-ntr-un iaz cu pești,
văzând pământul ca un sâmbure, eu rodeam sfoara, și degeaba.
tot legat de piciorul mortului proaspăt, mortului parfumat.

the end of the rope, and I above, above and light,
suddenly clearly see
that it's not a child who is holding the end of the rope,
but unfortunately, the leg of a fresh corpse,
the rope is tied to a fragrant corpse.
and as I was coming out of the clouds, dressed for a spring day,
my hands and feet started shaking with fear.
so I grabbed the rope that was holding me and started to chew
it.
and I was still ascending, I was high above the air, past
what was left of the air
and I was chewing the rope, while floating through the heavens
dressed for a spring day and I was furiously chewing
the rope but it wasn't thinning at all.
even when I was rolling up my trousers in the dust of the
moon, I was chewing the rope.
near the withering stars – water-sprinkled stars, and I was still
chewing the rope.
swimming through the black holes like a fish in a pond,
seeing the Earth as small as a seed, I was chewing the rope to
no avail.

și așa, până și așa, oricât de departe în ceruri,
până și acolo,
oricât de adânc sub piele, ca molii înfometate
lumea peste mine.

I was still tied to the fresh corpse's leg, the fragrant corpse.
and no matter how far in the heavens
– even there,
no matter how deep under my skin, the world is
like starving moths upon me.

cămașa de primăvară

îmbrăcat într-o cămașă de primăvară,
cu părul pe umeri,
ies din bloc, spre iancului. mă simt proaspăt
și foarte frumos
în această lumină de toamnă. și brusc caroseriile mașinilor sar
de la locul lor și deodată coaja copacilor plesnește
și lasă trunchiul gol, gol și alb.

și eu drept și nepăsător: în jurul meu izvoare de munte
țâșnesc direct din treptele blocurilor.
toată lumina din tot orașul se strânge în jurul meu ca un laț.
știi: totul respiră prin mine.
îmi țin respirația câteva secunde și mii de muște cad răpuse la
pământ.
îmi trec mâna prin păr
și din fiecare frunză crește o alta, mai roșie,
și alte ziduri de beton
ca o viță sălbatică se încolăcesc pe zidurile de beton
și un aer alb se înfășoară în jurul aerului.

spring jacket

dressed in a spring jacket,
with my hair on my shoulders,
I leave my block of flats, going towards iancului street. I feel
refreshed
and very beautiful
in this autumn light. suddenly, the car bodies leap
and suddenly the tree bark bursts
and leaves the trunk naked, naked and white.
and I am upright and indifferent: mountain springs gush
around me directly from the block steps.
all the city lights are gathering around me like a chain.
I know: everything is breathing through me.
I hold my breath for a few moments and thousands of flies
fall dead to the ground.
I brush my hand through my hair
and from every leaf grows another, even more red,
and other concrete walls
are entwining like wild vines on the concrete walls
and a white air is wrapping around the air.

mi-e cald, așa că îmi desfac un nasture al cămășii.
capacele de canal se aruncă singure în stânga și dreapta,
trotuarele se defac de străzi și urcă până în vârfurile copacilor
și lumina se desface de întuneric și
pământul se desface
și se revarsă în valuri imense pe asfalt
și tot ce era dedesubt acum e mult în afară și hămesit.

iar eu într-o cămașă de primăvară, cu părul pe umeri, zâmbind
fac să țâșnească din burțile mamelor toți copiii
și alunecând pe aer ca pe tobogane se îngrămădesc la picioarele
mele
și alunecând prin aer ca pe tobogane toate se îngrămădesc
în jurul meu și mă strâng.
și când eu minunat de nepăsător eram gata să arunc
cu un gest scurt al mâinii tot ce e în jur
departe în cer am văzut că ele își adâncesc
mâinile în mine
ca-ntr-un morman de ceară și intră cu toate în mine,

I'm hot, so I open a button of my jacket.
the manhole covers throw themselves open to the left and right,
the pavements break from the roads and climb to the top of the
trees
and the light breaks from darkness
the earth breaks
and floods the pavement in huge waves
and everything that was underneath is now outside and
hungry.
and I, wearing a spring jacket, with my hair on my shoulders
and smiling
make all the babies burst out their mother's bellies
and gliding on the air as if on slides they gather up at my feet
and gliding through the air as if on slides everything gathers up
around me and chokes me.
and when wonderfully careless I was ready to dismiss
everything that was around me with a gesture
high up in the sky I saw that they were sinking
their hands into me
like in a pile of wax and they are all entering me,

îngrămădindu-se, îndesându-se, umplându-mă.

și deși îmbrăcat ca pentru o zi de primăvară
ca un morman de ceară eram și vocea pământului,
vocea aerului,
vocea tablei, vocea cimentului, fiecare era în mine
și pe fiecare o auzeam limpede, șoptind:
tu, trup al meu, mângâie-mă și fi-mi hrană.

piling in, stuffing in, filling me up.

and although I was dressed for a spring day
I was like a pile of wax and the voice of the earth,
the voice of the air,
the voice of tin, the voice of concrete, all of them were heard
and I could clearly hear each one of them whispering:
you, my body, comfort me and be my nourishment.

de-a viul

abia trecut prin miezul nopții și eu înspăimântător de viu.
viața a o mie de oameni a năvălit în mine.
atât de viu, că o sută de vieți au rămas în afara mea, înfășurate.

și apoi viața a încă o mie de oameni apoi viața
peretelui, viața lemnului, viața carcasei,
toate se năpustesc spre mine
și mă umplu.
și orice este viu și orice a fost viu își fac loc în mine
și mă înconjoară.
viața mea e de neoprit. împânzește străzile, blocurile.
și totul începe să clocotească de viață.

și atâtea straturi de viu mă înconjoară,
că sunt viu acum la un kilometru de jur împrejur.
și nimeni mai plin și mai trecut prin miezul nopții decât mine.
și nimeni mai pregătit și mai înfășurat în vieți
ca-ntr-o mie de piei.
îmi desprind mâinile de corp,

alive

it's only just past midnight and I am frighteningly alive.
the lives of a thousand people have rushed into me.
I am so alive that a hundred lives have been left tangled outside
of me.
and then the lives of another thousand people, the life of the
wall, of wood, of the carcass,
all of them rush towards me
and they fill me up.
and everything that is and was alive makes its way inside of me
and surrounds me.
my life is unstoppable. it swarms through the streets and
blocks.
and everything starts boiling with life.
and so many layers of life surround me,
that I am now alive but one kilometer round.
and no one is more overflowing and beyond midnight that I
am.
and no one more ready or more wrapped up in lives like in a
thousand skins.

viața se învâlmășește în jurul meu,
îmi ridic mâinile și toate viețile lor se varsă în mine ca-ntr-un
canal.
viul ăsta de o sută de tone spulberă orice, străpunge carcasele,
străpunge cimentul
și totul clocotește de viață: asfaltul respiră,
lemnul respiră, miezul nopții respiră. și chiar dacă nu e nimeni
în jur,
lumea fierbe de viață cu nimeni în ea.
acum, când viața mea nu mai cunoaște margini,
îmi ridic mai mult mâinile, îmi desfac degetele
și blocurile își scuiă temeliile și țâșnesc înnebunite
prin aer la o sută de metri easupra pământului
explodează ca mii de artificii.

I detach my arms from my body,
life clumps around me,
I raise my arms and all their lives pour into me like in a sewer.
these one hundred tons of living shatter everything,
and everything boils with life: the concrete breathes,
the wood breathes, midnight breathes. and even if there's no
one around,
the world boils with life, no one being in it.

now, when my life is without boundaries,
I raise my arms even more, I spread my fingers
and the blocks spit from their foundations and frantically burst
through the air, one hundred meters above ground
where they explode like thousands of fireworks.

zgomotul zilei

era unu noaptea, eram la etajul cinci și ziua
mă aștepta acolo.
imediat s-a făcut roată în jurul meu.
viața a o mie de oameni ieșea din mine.
am început să râdem și râsul s-a învârtit prin cameră,
a ieșit pe fereastră, a început să se legene în copaci,
să intre în caroserii, apoi s-a vărsat înapoi în noi
cu opteci de kile în plus și râdeam grozav
cu râsul ăsta de opteci de kile în ziua care mă aștepta de mult,
în ziua care a stat sub toate celelalte,
măcinându-le, golindu-le.

era puțin peste unu și ei în jurul mesei
și doar eu în începutul zilei.
iar ei: „ține un pahar, că timp e mult și până dimineața
e și mai mult” și viața a o mie de oameni ieșea
din mine până la ultima rămașiță.

the sound of the day

it was one in the morning, I was on the fifth floor and daytime
was waiting for me.
it immediately surrounded me.
the life of one thousand people was bursting out of me.
we started laughing and the laughter circled round the room,
it flew out the window, started swinging in the trees,
it entered the cars, then it poured back inside us
with an extra eighty kilograms and we were uncontrollably
laughing
with this extra eighty kilogram laughter in the daytime that was
waiting for me,
in the daytime that stood underneath everything else,
grinding them, emptying them.
it was little past one and they were seated around the table
and I was the only one at the start of the day.
and they said: `hold a glass, there is enough time and even
more
until morning` and the lives of one thousand people were
coming out

atunci am început să aud zgomotul zilei: de parcă un
tren trece departe printr-un cal adormit.
de parcă sute de rădăcini lovesc
de dedesubt asfaltul și îl crapă.
ziua începe, se oprește. de parcă cineva împinge
lacuri înghețate prin noapte. de parcă o mie de lacuri înghețate
se rostogolesc prin cameră.
zgomotul se depărtează, se apropie.
și ei: „fii pace, noapte abia a început”.
și nu e zgomotul orașului, zgomotul aerului, zgomotul meu.
e zgomotul nimănui, abia început.

și ziua urcă în mine. mă rupe de ei,
mă rupe de teajul cinci,
mă rupe de tot și mă afundă mai mult în zgomotul asurzitor al
nimănui.
ține-ți respirația. trebuie să-l auzi. ascultă-l.

of me until the last drop.
then I started hearing the day's noise: as if
a train was passing in the distance and hitting a sleepy horse.
as if hundreds of roots were breaking
through the concrete from underneath.
the day starts, then stops. as if someone was pushing
frozen lakes through the night. as if a thousand frozen lakes
are rolling through the room.
the noise becomes distant, then close.
and they say: `be peaceful, the night has just begun`
and it's not the noise of the city, the noise of the air, or my
noise.
it's nobody's noise that just started.
the day rises through me. the day distances me from them,
distances me from the fifth floor,
it distances me from everything and it plunges me deeper
into the deafening noise of nobody.
hold your breath. you have to hear it. listen to it.

orice

carnea lui primitoare am purtat-o prin zăpada înghețată
și apoi prin gunoaie carnea lui primitoare am purtat-o.
și unde era el putea fi orice: un mușuroi,
o bucată de lemn, o tablă îndoită.
drumul nu l-a găsit, roua nu a aflat-o.
și îl purtam ca pe orice altceva.
carnea lui n-a rodit,
lăstari nu am cules, doar hrana lor a fost.
el poate fi orice.
chiar și trupul lui poate fi el.
în oricare parte spre miazănoapte
carnea lui primitoare am purtat-o prin zăpada înghețată
și prin gunoaie carnea lui primitoare am purtat-o.
în zadar, drumul nu l-a găsit, roua nu a aflat-o.

anything

I carried his welcoming flesh through the snow
and also carried his welcoming flesh through garbage.
and anything could have been where he was: an anthill,
a piece of wood, a bent slate.
he didn't find the road, he didn't find the dew.
and I carried him like anything else.
his flesh did not bear fruit,
I didn't gather any sprouts, he was just their food.
he could be anything.
even his body could be him.
in any northern place
I carried his welcoming flesh through the snow
and also carried his welcoming flesh through the garbage.
in vain, he didn't find the road, he didn't find the dew.

noaptea încă lânzezea

noaptea încă lânzezea.
eram trei și eram în jurul unei mese,
toți cu degetele desfăcute, cu podul palmei întors spre tavan,
neclintiți,
ca niște statui oarbe
luminate de-o lună abia răsărită.
măinile pândeau pe lemnul mesei.
nu le priveam pentru că era două și era noapte
și ei au zis „am văzut în locul tău o mână fără degete” și-n loc
de ochi
pumni de sârmă ghimpată li se întindeau sub frunte.
am zis „eu plec”
și m-am ridicat și ei nu s-au clintit, doar degetele le-au zvâcnit
încet.
pentru că era două și mai era și lună pe cer
și drumul de aici până acasă e la vreo patru kilometri, cât zece
ploi.
îmi strâng haina în jurul gâtului.
pornesc. și ei, din spatele ferestrei, ca niște statui oarbe,

the night was still lingering

the night was still lingering.
there were three of us around a table,
with our fingers outspread, with the back of our hands turned
towards the ceiling, still,
like some blind statues
lighted by a moon that had just risen.
our hands were lurking on the wooden table.
we were not watching them because it was two in the morning
and they said `I saw a fingerless hand instead of you` and
instead of eyes
balls of barbed wire were lying beneath their forehead.
I said `I'm leaving`
and I got up and they did not move, only their fingers twitched
a little.
because it was two o'clock and the moon was up in the sky
and the road from here to home was about four kilometers,
about 10 rains.
I tighten my jacket around my neck.
I go. and from behind the window, they, watching me like blind

privindu-mă.
cunoșteam bine drumul, doar ceața
mă-ncurca puțin.
de la iancului spre vatra luminoasă și de-acolo
parcul și-apoi ajung
în muncii și de-acolo până în dristor doar zece-cinșpe minute. o
nimica toată.
o plimbare prin cele zece ploi, pe sub o sută de vagoane de
noapte.
și vatra lumina ca un far liniștit în ceață
și păsări nu se vedeau deloc și oameni, nici țipenie.
am răs în liniștea aia înfundată pentru că era două și era ceață
și zece ploi deodată mi se scurgeau pe obraz
și noaptea ca un sac rostogolit de lilieci.
m-am oprit. făcusem, ce-i drept, o sută de pași.
poate m-am grăbit puțin, îmi zic.
nu e un drum scurt, îmi zic.
trebuie să fii mai cu băgare de seamă.
așa că m-am oprit, dar nu mult,
cât să privesc ploaia, luna și-apoi am pornit, poate mai încet,
dar tot râzând și până la intrare în vatră nu m-am oprit deloc.

statues.
I knew the road well, only the fog
was a bit in my way.
from iancului towards the lighted hearth, followed
by the park, after which I reached
muncii and from there to dristor, it was only a ten-fifteen
minutes walk. a piece of cake.
a stroll through the ten rains, underneath a hundred night time
coaches.
and the hearth was quietly shining like a lighthouse in the fog
and there were no birds and no people, not one soul.
I laughed in that muffled stillness because it was two o'clock
and it was foggy
and ten rains were suddenly pouring down my cheek
and the night like a rolled bag of bats.
I stopped. to be honest, I made a hundred steps.
maybe I rushed a little, I said to myself.
it's now a short road, I said to myself.
you have to be more careful.
so I stopped, but not too long,
just enough to watch the rain, the moon and then I walked

și vatra nu mai lumina așa puternic.
„e o farsă, un joc, o învăluire”, mi-am zis,
dar înainte de toate mă așez puțin. înainte de vatră oricum
trebuie să te odihnești.
și am râs și noroc că era ceață și ceața mi-a înghițit repede râsul
și l-a făcut neauzit. de-acum o să râd
doar pentru mine, am zis
și mi-am privit ceasul și era doar trei
și mai erau zece ploi
în jur și noaptea ca un sac rostogolit de lilieci.

dar nu m-am grăbit. timp era destul și drumul nu urca deloc
până-n dristor
și parcă a și început un vânt, ce-i drept, cam rece,
dar care mă purta din spate. și am râs din nou
și râzând am trecut vatra și așa am ajuns pe malul celălalt
abia pe la patru.
pentru că am trecut încet și cu băgare de seamă.

again, maybe slower,
but still laughing and I never stopped until I was inside the
hearth.
and the hearth wasn't shining so bright anymore.
`it's a prank, a scheme, a cover-up`, I said to myself,
but before all, I'll sit down a bit. before you reach the hearth
you have to take a rest anyway.
and I laughed and luckily for me it was foggy and the fog
quickly swallowed my laughter
and silenced it. from now on I will laugh
only for myself, I said
and I looked at my watch and it was only three
and there were ten more rains
around and the night like a rolled bag of bats.
but I didn't rush. there was enough time and the road didn't go
uphill until dristor
and I could feel a breeze, and it was a bit cold, to be honest,
but it was carrying me from behind. and I laughed again
and I passed the hearth laughing and that's how I reached the
other side only around four o'clock.
because I passed slowly and carefully.

dar de-acum, mi-am zis, de-acum o să merg întins.
însă simţeam nevoia unui pat cald şi m-am aşezat
lângă un copac,
mai obosit, de parcă aş fi trecut înot strada.
şi asta m-a liniştit, deşi nici acum
nu-mi priveam mâinile
pentru că în jur erau zece ploi
şi trupul se destrăma încet, străpungând aerul
m-am ridicat râzând
de ochii împăienjeniţi, de pleoapele plumbuite.
„nu-i decât o oboseală de noapte, un joc, o farsă, o învăluire”.

şi poate mai încet ca la început,
dar cu o poftă nestăpânită de a merge, am pornit,
simţind carnea proaspătă, întinsă ca o mătase, ca pielea unui
copil
înecat mi se lipeau de ochi frunzele şi era noapte, era
cinci şi un vânt prielnic mă-mpingea de la spate.

„marea e încă liniştită,
trupul tău va atinge ţărmul”.

but from now on, I said to myself, from now on I'll hurry up.
however, I felt the need for a warm bed and I sat down
next to a tree,
I was tired, as if I had swam across the street.
and this comforted me, although
I wasn't looking at my hands
because there were ten rains around me
and my body was slowly decaying, piercing the air
I got up laughing
at my blurred eyes, my heavy eyelids.
'it's just the night time weariness, a scheme, a prank, a cover-
up'.
and maybe slower than at the beginning,
but with an uncontrollable desire for walking, I started,
feeling my flesh renewed, stretched like silk, like the skin of a
drowned baby
the leaves were sticking to my eyes and it was night,
it was five o'clock and a favorable wind was pushing me from
behind
'the sea is still calm,
your body will reach the shore`.

și de data asta merg fără oprire cincizeci, o sută de
pași prin cele zece ploi,
pe sub o sută de vagoane de noapte,
pe drumul de cărămidă umedă și miroase a copaci
și asta înseamnă că parcul e deja pe-aproape.
totuși e o plimbare pe cinste, îmi zic.
numai că de la mersul ăsta necontenit picioarele au obosit, ies
ca din moarte,
semn că pielea s-a deschis undeva.
și râd doar pentru mine și parcul venea ușor,
plutind, cu copacii răsturnați,
intrați unii în alții. apoi se apropie o femeie,
mirosea a margine
de mare, aștept să zică, tace, o salcie se ridică
de la pământ, alunecă încet prin aer.
eu plec repede,
abia târându-mă.
mă grăbesc mai mult și mai adânc
mi se afundă picioarele,
parcă până la capătul morții.
și merg mai încet ca niciodată, abia dacă mă clintesc

this time I'll walk fifty, a hundred steps without stopping
through the ten rains,
underneath a hundred night time coaches,
on the wet brick road and it smells like trees,
which means that the park is already close.
but it's a nice stroll, I say to myself.
but my feet are now weary from this unceasing walk,
I'm dead tired,
a sign that my skin has opened somewhere.
and I laugh just for myself and the park was slowly coming,
drifting, trees upside down,
jammed into one another. then a woman is approaching,
she smelled like the rim
of the sea, i waited for her to speak, she fell silent, a willow rose
from the ground, slowly drifting into the air.
I quickly walk away,
barely dragging myself.
I hurry even more and my feet
are sinking deeper,
like I'm going to die.
and I walk slower than I ever have, barely moving

și parcul vine în urma mea, respirând greu.
lemnele îi trosnesc ca niște oase,
e stâns ca într-o plasă, se apropie mai mult,
rostogolindu-se, înălțându-se cât zece blocuri,
huruind, acoperea noaptea.

„e doar o oboseală de noapte, un joc, o farsă”, îmi zic,
îmi închid ochii, vreau să râd.

și în jur era liniște, era șase
și dimineața ca o bucată de gheață
îmi ieșea de sub tălpi.

iar drumul se face întâi neted, apoi moale, apoi o apă.
îmi ajunge peste umeri, mă trage înspre el, înapoi.
și eu prea obosit și el mă poartă ca un înecat iar spre parc
și vatra ca un țărniș stâncos și înainte de ea
drumul se chircește
într-o vârtoare adâncă și eu merg, plutesc,
„de-acum n-o să mai opresc”, alunec
pe lângă parc, pe deasupra lui,
și din parc văd doar vârfulurile copacilor,
și vatra lumina ca un far liniștit în ceață.

and the park is closing up on me, breathing heavily.
his lumber is cracking like bones,
it's cramped like in a net, it's getting even closer,
rolling over, towering ten stories high,
rumbling, covering the night.

'it's just the night time weariness, a scheme, a prank', I say to
myself,

I close my eyes, I want to laugh.

there was silence all around, it was six o'clock
and the morning was rising from underneath me
like a block of ice.

at first, the road is flat, then soft, then it becomes water.
it's above my shoulders and it's pulling me back.

I'm too tired and it's carrying me towards the park like I'm a
drifter

and the hearth is like a rocky shore and just before it
the road gets smaller

in a deep whirlpool and I'm walking, floating,

'I won't be stopping from now on', I slide

along the park, above it,

and I can only see the top of the trees from the park,

apa mă trage mai mult în adânc,
apoi mă mai ridică puțin,
cât să văd că era opt, că nu mai ploua de mult.
„capătul e încă departe,
trupul tău va atinge țărmul”. și marea părea să se liniștească.
însă o apă merge spre dristor și dedesubtul ei
o apă care duce spre vatră
și dedesubt o apă fiartă și în stânga o apă nămolosă,
iar eu prins între ele, liniștit, obosit.

și liniștea se face întâi oarbă,
apoi asurzitoare, mă trage
înspre ea, trupul prea încet pornește
în toate părțile deodată, nu se mai oprește.
și merg-merg și toate se fac aproape.
ajung lângă mine și acolo – o vietate, o adunătură de carne și
nămol
se ridică, se umflă, mă acoperă.

the hearth was quietly shining like a lighthouse in the fog.
the water is pulling me even deeper,
then it lifts me back up a little,
just enough to see that it was eight o'clock, that it stopped
raining for a while.
`the end is still afar,
your body will reach the shore`. and the sea seemed to be
calmer.
although, water was running towards dristor and beneath it
a water that leads to the hearth
and beneath it a boiling hot water and on the left a muddy
water,
and I was trapped between them, calm, tired.
the stillness is blind at first,
then it is deafening, it pulls me
towards it, my body moves too slowly
in all directions at once, it doesn't stop.
and I walk and walk and everything gets closer.
they get near me and there – a being, a heap of flesh and mud
rises, swelling, it covers me.
and I, grown into it,

și eu crescut din ea,
cu podul palmei întors spre cer,
liniștit, neclintit,
ca o statuie oabă luminată de-o lună
abia răsărită.

with the palm of my hands towards the sky,
am calm, still,
like a blind statue in the light of the moon
that has just risen.

gangul

noaptea își zvânta pieile ca un mare animal golit.
dra doar o batjocură. dimineața era departe de mine.
întins într-un gang din muncii, printre gunoaie,
am început să râd tare.
deja mi-era limpede: poate nu eram căzut
decât de-o oră.
dar o oră a fost îndeajuns.
deși cu ciulini în păr, printre pungi murdare, atârnam ca un
fular,
ca un mușuroi afară din întreg pământul.
pământul se învârtea cu mine ieșit din el.
eram mult mai înalt decât orice munte.
aveam pielea bine întinsă. și chiar dacă
cu gunoaie peste,
crescusem într-atât înafara pământului
că împingeam cerul.
și aproape peste puțină de suportat atâta cer.
cădea în hălci, se prăbușa. doar îmi întorceam capul
și această mișcare desprindea o falie uriașă de cer.

the alleyway

the night was drying its skins like a large naked animal.
it was just a mockery. morning was far away from me.
lying down in an alleyway from muncii, among the garbage,
I started laughing hysterically.
it was already clear to me: it might have been only an hour
since I had fallen down.
but one hour was enough.
although with thistles in my hair, among dirty bags, I was
hanging like a scarf,
like an anthill outside the whole earth.
the earth was rotating with me outside of it.
I was higher than any mountain.
my skin was neatly stretched. and although
I had garbage over myself,
I had grown so much outside the earth,
that I was pushing the sky.
it was hardly possible to endure so much sky.
chunks of it were falling, it was collapsing. I was just turning
my head

și am râs. pentru că aveam capul
mult în spatele cerului.
iar cerul văzut din spate pare o folie ruptă de celofan.
și asta m-a împins mai mult să râd.
și când am râs aerul
s-a fărâmițat și partea cea mai îndepărtată
de cer s-a zbârcit pe loc ca pielea unui bătrân și a căzut
în cerul de aproape și apoi a înfășurat de tri ori pământul.

și deși cu ciulini în păr, deși cu lături aruncate
pe mine, știam că munții cei mai înalți
abia dacă-mi trec de glezne.
și mi-am mișcat mâinile în glumă
și în jurul me cerul crăpând,
trosnind ca un lac înghețat.
și când scobeam cu unghia în cimentul umed al gangului
atunci unghia mea desprindea ceruri peste ceruri
și le rostogolea pe pământ.
straturi de cer proaspăt, cer îndepărtat înveleau
pământul
și eu, cu mult în afara lor, nu mă opream din creșcut,

and this movement would bring down a whole piece of the sky.
and I laughed. because I had my head
far behind the sky.
and from the back, the sky seemed like a broken plastic sheet.
and this made me laugh even more.
and when I laughed the air
crumbled and the farthest piece
of the sky had wrinkled like an old man's skin and had fallen
in the near sky and then it folded three times around the earth.
although with thistles in my hair, although with slops on me,
I knew that the tallest mountains
were barely higher than my ankles.
I moved my arms around jokingly
and around me the sky was breaking,
cracking like a frozen lake.
when I was picking the wet concrete in the alleyway with my
nail
I was peeling off skies over skies
and I was rolling them on the ground.
layers of fresh sky, distant sky were covering
the earth

deși în gangul din muncii, deși cu gunoaie vărsate pe mine,
nu mă puteam opri.
trupul meu lăsase cu mult în urmă pământul.
căpătase o densitate de granit.
constelațiile se deplasau prin brațele mele.
abia atunci am simțit că între degetele mele desfăcute
câțiva ani lumină.
sub unghiile mele străluceau încet câteva stele tinere,
oacheșe.
am simțit pe sub piele cum întreg universul se mișcă
dinăuntru spre afară și am râs, întins pe cimentul
umed din gang și râsul meu a fost atât de puternic
că undeva corpul mi s-a deschis și a început să absoarbă
lumina
și abia apoi am văzut
cum toată lumina cade în mine
cum celelalte universuri, cum stelele cad în mine, cum
tot ce e împrejur
se prăbușește în mine, se pierde.

and I, far away from them, couldn't stop growing,
although I was in the alleyway from muncii, with garbage over
myself, I couldn't stop.
my body had left the earth far behind.
it had acquired the density of granite.
the constellations were moving in my arms.
only then did I feel that between my fingers
a few light years.
there were a few young dark stars underneath my fingernails.
I felt the whole universe moving under my skin
from the inside out and i laughed, while lying
on the wet concrete from the alleyway, and my laugh was so
hard
that, somewhere, my body burst open and started absorbing
the light
and only after did I see
how all the light was falling within me
how the other universes, how the stars were falling within me,
how
everything around
was crumbling inside me, was getting lost.

și-apoi am simțit cea mai îndepărtată dintre liniști.
prima liniște.
dar doar pentru o clipă, apoi, cu mare repeziciune,
cu un zgomot imens, mâinile s-au adunat,
au străbătut mii de ani lumină
și s-au prăbușit în corp. și picioarele
s-au prăbușit în corp.
și corpul a căzut în măruntaie.
cădeam în mine ca într-un hău. nu puteam opri nimic.
zăceam amestecat în măruntaiele mele
și apoi măruntaiele mele
s-au prăbușit în ele și nu a mai rămas decât

acest corp golit, înfrânt, întins într-un gang din muncii,
râzând tare, râzând orice.

and then I felt the farthest silence.
the first silence.
but just for a second, after which, very quickly,
with a huge noise, the hands gathered,
they travelled thousands of lightyears
and collapsed into the body. the legs also
collapsed into the body.
and the body fell into the bowels.
they were falling inside me like inside of an abyss. I couldn't
stop anything.
I was lying in my bowels
and then my bowels
collapsed into themselves and the only thing left was
this shallow body, broken, lying in an alleyway from muncii,
laughing loudly, laughing at anything.

mori liniștit

mori liniștit zile în șir și nimeni nu află.
mergi și strada coboară, coboară tot mai mult.
e o pajiște acolo. cineva împarte binecuvântări
cu gura plină de nisip.
și cobori, mai jos de râsul tău, mai jos de ape
și pentru ca totul să fie foarte frumos
cineva aruncă în urma ta un câine. îl privești.
nu te oprești
și ninsele crizanteme nicăieri nu le mai duci
și cu cât înaintezi,
casele se răstoarnă mai mult, s-ar zice că aluneci,
apoi se face mai frig, câinele tot cade în urma ta
și câteva oarbe se apropie de tine
zic o, iată, un cadavru,
apoi fug, dispar și tu mori liniștit zile în șir și nimeni nu află

și mergi mai liniștit, s-ar zice că nu-ți pasă, câteva
case ard,
o fată trece prin fața ta arzând, nu-ți pasă

die peacefully

you die peacefully, day after day and no one notices.
you walk and the street is descending, descending even more.
there is a field. someone is sharing blessings
with his mouth filled with sand.
and you descend, beyond your laughter, beyond the waters
and for everything to be very beautiful
someone throws a dog behind you. you watch him.
you don't stop
and you leave the snow-covered chrysanthemums
and as you go on,
the houses fall more and more, it seems like you were slipping,
it gets even colder, the dogs always falls behind you,
and a few blind people come near you
and say, look, a corpse,
then they run, disappear, and you die peacefully, day after day
and no one notices
and you calmly walk, like you don't care, a few houses are
burning,
a girl in flames walks past you, you don't care

că te-a strigat, doar mergi pe strada care coboară,
duci o vreme o roabă de copii și nimeni nu află
și ei își deschid ochii, strigă o, iată, un cadavru, se ascund

într-un pâlă de mesteceni. fiecare copac leagănă
pe altcineva.
cu toții ard, câinele arde și el, căzând în urma ta,
și întreaga lume arde,
doar tu continui să mergi și ninsele crizanteme nicăieri
nu le mai duci.
și drumul se rupe, nu te oprești, totul arde în jur,
și tu mergi liniștit, tot cobori, cu un câine,
și nimeni nu află.

that she called your name, you just walk on the descending
street,
you take a barrow full of children for a while and no one finds
out
and they open their eyes and yell, oh, look, a corpse, they hide
in a birch wood. every tree is cradling
someone else.
they all burn, the dog is also burning, as he falls behind you,
and the whole world is burning,
but you keep on walking nowhere with some snow-covered
chrysanthemums.
the road stops, but you keep going, everything is burning
around,
and you keep going, descending even more, with a dog and no
one finds out.

aerul alb

într-un trup îndelung pregătit pentru ierni interminabile.
într-un trup neted, întrerupt
am simțit ca un imens val – aerul alb, aerul rece,
întinzându-se, făcându-și loc prin lemn, prin mortar,
prin țesuturi – aerul alb, aerul rece, infiltrându-se,
acoperind străzile, orașul, cu transparența asurzitoare,
lăsând în urma lui golul, golul alb și rece.
tot ce văd se acoperă, se învelește cu aer.
obiectele se sparg, se usucă. din ele rămân rămășițe
batjocoritoare, un contur aspru – aerul alb, aerul rece.
pășind prin splendoarea ochiului gol,
cu nici o carne în plus,
doar împlinind faptele ruginii – aerul alb, aerul rece.
acum sunt pe de-a-ntregul lângă.
văd cum blocurile zvâcnesc, cum străzile își clatină cimentul
pulsând ca împinse de o inimă de inox.
nu e nimeni în jur. rădăcinile stau pe pervazul ferestrelor
ca niște bătrâni plictisiți, orbi – aerul alb, aerul rece.

white air

in a body long prepared for endless winters
in a tender body, disrupted
I have felt like a huge wave - the white air, the cold air,
stretching out, making its way through wood and mortar,
through tissues – the white air, the cold air, infiltrating,
covering the streets, the town, with its deafening lucidity,
leaving emptiness behind, the white cold emptiness.
all I can see is covered, wrapped in air.
the objects break and wither. all that's left are pieces
mocking and with a coarse outline – the white air, the cold air.
walking through the splendor of the naked eye,
with no extra flesh,
just doing the deeds of rust – the white air, the cold air.
now I am wholly near it.
I can see the buildings throbbing, the streets shaking the
concrete
pulsing like being animated by a stainless steel heart.
there is no one around. the roots are standing on the window
sill

deasupra, un oraș de ciment atârna prins în cârlige.
acum, încremenirea în viu, în spaima de viu,
abandonul între straturile de frig
și interstițiile coprului întinzându-se,
străpung marginile – aerul alb, aerul rece.
am adunat oasele câinelui.
acum, în sfârșit, toate.
acum, cu o îngrozitoare blândete,
mă încălzesc la focul oaselor lui,
cu nimeni în jur, pe de-a-ntregul lângă – aerul alb, aerul rece.

like blind and tired old people – the white air, the cold air.
above, a concrete town caught in hooks is hanging.
now, the stillness in living, in the fear of living,
the abandonment among the layers of coldness
and the interstices of the body warming up,
piercing the edges – the white air, the cold air.
I gathered the dog's bones.
now, all of them at last.
now, with a horrible softness,
I warm myself to a fire from his bones,
with no one around, wholly near it – the white air, the cold air.

ochii tăi se pregătesc de vis

ochii tăi se pregătesc de vis
la amiază și seara și oricând se pregătesc de vis
mă odihnesc la marginea lor încă puțin

iar tu doar desprinzându-te
așa înțelegi tu aerul – ca o sută de livezi
acoperite cu sare
mi-l arăți ai putea chiar pleca cu aer cu tot
ai putea râde
spunând asta
îmi zici iată umerii noștri sunt netezi ca pietrele
și cât poate să doară o iarnă
în fiecare zi ochii tăi dispar mai mult
sau doar se pregătesc de vis
la amiază și seara și oricând se pregătesc de vis

your eyes are getting ready for dreaming

your eyes are getting ready for dreaming
at midday, in the evening and whenever they get ready for
dreaming
I'm resting at their side just a little longer
and you, just by breaking off,
that's how you understand the air – like a hundred orchards
covered in salt
you show it to me, you could leave with the air
you could laugh
saying this
you tell me look! our shoulders are smooth like stone
and how much one winter can hurt
day by day, your eyes fade even more
or they are just getting ready for dreaming
at midday, in the evening and whenever they get ready for
dreaming

cântec de duminică

ei știu bine ce fac: stau în mormane și cântă.
cineva s-a grăbit să-i îngroape. în cer poți săpa,
dar drumul nu-l poți goni.
pare un cântec de duminică.
sunt toți copii. puțin betegi dar îmbrăcați în alb
și foarte frumoși. ei răstoarnă aerul sau abia îl mișcă.
dimineții nu îi vorbesc.
drumul îl văd și nu-l pot urca.
spre lună el duce și duce.
ei sapă în cer sau doar îl ocolesc.
ei știu bine ce fac: stau în mormane și cântă.
un mănunchi de mâini îi împinge.
odihna nu e-a lor. cineva le-a lăsat trupul.
pentru o mie de ani i-a lăsat la marginea
unui drum alb.
să-l vadă doar. ei știu bine: la luna lor nu vor ajunge,
dar sapă și în mormane
cântă. aerul îl leagănă, îl îngroapă și mai jos îi răstoarnă.
și cântă și cântă. în cer poți săpa,
dar drumul nu-l poți goni.

sunday song

they well know what they're doing: they sit in piles and sing.
someone rushed to bury them. you can dig in the sky,
but you can't banish the road.
seems like a Sunday song.
they are all children. a little sick, but dressed in white
and very beautiful. they topple the air or hardly move it.
they do not speak to the morning.
they see the road but can't ascend.
it goes up and up to the moon.
they dig in the sky or just go around it.
they well know what they're doing: they sit in piles and sing.
a bunch of hands push them.
the comfort is not theirs. someone left their body.
they left it for a thousand years at the side
of a white road.
just to see it. they well know: they will not reach their moon,
but they also dig in the piles
they sing. they cradle the air, burry it and topple it beneath.
and they sing and sing. you can dig in the sky,
but you can't banish the road.

oasele câinelui

oasele câinelui scot la plimbare blana câinelui.
ziua era însorită și veselă și foarte potrivită. din cer
atârnav doar câteva funii, ca un mănunchi
de mâini veștede.
iar adierea amiezii le legăna ușor prin aerul cristalin.

oasele câinelui plimbau nestingherite blana câinelui.
în urma lor, zidurile blocurilor încep să tremure.
temeliile ies din pământ ca dopul șampaniilor și scot
la plimbare casele blocurile.
dar ce zarvă minunată.
rădăcinile dau în clocot, ies ca laptele fiert din
asfalt, din iarbă, culcă arborii și îi scot la plimbare.

nimeni nu rămâne deoparte.
până și oasele morților, neavând încotro, scot la
plimbare oscioarele morților.
nimeni nu rămâne deoparte. chiar

the dog's bones

the dog's bones are taking his fur out for a walk.
the day was sunny and jolly and very fitting. from the sky
just a few ropes were hanging, like a cluster
of withered hands.
and the morning breeze was gently swinging them in the clear
air.
the dog's bones were freely taking his fur out for a walk.
behind them, the building's walls started shaking.
the foundations were popping out of the earth like champagne
corks, taking
the houses and buildings out for a walk.
but what a lovely turmoil.
the roots are boiling, they rise up like boiled milk from
the asphalt, the grass, they take the trees down and out for a
walk.
no one is left behind.
even the bones of the dead, having no alternative, take out
the dead people's bones for a walk.
no one is left behind. even

și ochii libelulei scot la plimbare capul
și aripile libelulei.
și oasele oamenilor ies frumos din piele și scot la
plimbare trupul oamenilor.
pe sub arcul de triumf, spre munții înzăpeziți.
numai de sus, tot mai multe funii ca un mănunchi de
mâini veștede atârână și se leagănă.
și toți ies la plimbare. doar uneori din cer câte o funie
îl mai înșfacă pe câte unul și-l face nevăzut.
dar cine, cin să bage de seamă una ca asta într-o așa
minunată zarvă.

și în fața tuturor, oasele câinelui plimbând
blana câinelui.
și într-o așa veselă zi, orice era învelit, orice era ascuns
iese la iveală fără durere, pentru minunata plimbare.
și în spatele oaselor câinelui oasele oamenilor
se îmbrățișează
cu oscioarele morților, cu temelile, cu ochii libelulei.

the dragonfly's eyes take out for a walk the head
and the wings of the dragonfly.
and people's bones nicely come out of the skin and take
the body out for a walk.
under the arch of triumph, towards the snowy mountains.
only from above, more and more ropes like a cluster of
sear hands are hanging and swinging.
everyone goes out for a walk. but sometimes, a rope from the
sky
occasionally grabs someone and makes him disappear.
but who, who will notice such a thing in such a
lovely turmoil.
and in front of everyone, the dog's bones walking
the dog's fur.
and on such a jolly day, whatever was covered, whatever was
hidden
would come out with no pain for the lovely walk.
and behind the dog's bones, the human bones
are embracing
with the dead people's bones, with the foundations, with the
dragonfly's eyes.

doar de sus, tot mai des, duniile ca un mănunchi de
mâini veștede
mai ridică pe câte unul și-l fac nevăzut. dar cine,
cine să bage de seamă una ca asta într-o așa minunată
zarvă.
dar iată, după un timp, oasele câinelui umblă fără
blana câinelui și oasele
oamenilor fără trupul oamenilor și oasele morților
fără oscioarele morților,
iar ochii libelulei fără trupul libelulei.
nici temelile nu mai duc nimic în urma lor,
nici rădăcinile
nu mai plimbă copacii spre munții înzăpeziți.
iar de sus funiile atârând
sleite, soioase, ca un imens mănunchi de mâini veștede.
dar cine, cine să bage de seamă una ca asta
într-o liniște atât de limpede și atât de încăpătoare.

just from above, more often, the ropes like a cluster of
sear hands
occasionally pick up someone, making him gone. but who,
who will notice such a thing in a such a lovely
turmoil.
but look, after a while, the dog's bones are walking without
his fur and the bones
of the people without their bodies and the dead people's bones
without their bones,
and the firefly's eyes without its body.
the foundations are also not carrying anything behind,
the roots
are no longer carrying the trees to the snowy mountains.
and the hanging ropes from above
tired, greasy, like a giant cluster of sear hands.
but who, who will notice such a thing
in such a clear and spacious tranquility.

pașii

ziua era înaintată, iar noaptea nu mai crescuse
deloc în ultimul timp. eram încă dintre cei calzi.
un vânt aspru aducea miros de oase arse.
era abia patru
și timp încă destul.
cu greu m-am ridicat prin aerul plin de oase.
simțeam limpede: tot mai singură se varsă carnea mea
din mine.
ca o apă măloasă, prin tălpi, prin mâini,
ca dintr-o cișmea
tot mai singură se varsă carnea mea din mine.
sătea împrejur, de neclintit. drept prin ea
am plecat, legănându-mă, ținându-mă de ziduri,
spre marginea orașului, spre arborii albi.
pentru o clipă m-am văzut: întins, întins și frumos,
într-o vale luminoasă
în care ninge liniștit cu mesteceni.
însă acum doar merg.
merg prin liniștea celor care îngheață strigând
și văd: înaintez pe urmele cuiva care se întoarce.

the steps

it was late in the day, and the night had been absent
for a while. I was still one of the warm ones.
a rough wind was bringing the smell of burnt bones.
it was only four o'clock
but there's still enough time.
I had trouble getting up in the air full of bones.
I could clearly feel: the ever lonely flesh was pouring
from within me.
like a muddy water, through my feet, through my hands,
like from a fountain
my ever lonely flesh was pouring from within me.
it was around, unwavering. I left,
went right through it, shaking, leaning on walls,
towards the city's outskirts, towards the white trees.
I saw myself for a moment: lying down and beautiful,
in a bright valley
where it was calmly snowing with birch trees.
but now I'm just walking.
I'm walking in the silence of those who freeze while shouting
and I see: I am walking on the steps of someone who is walking

și pașii mei ca loviturile surde ale cuțitului sapă.
sapă în mine, sapă în noapte și pașii mei
tot mai departe îi aud și tot mai asurzitori.
însă doar merg. înconjurat de cineva abia ucis.
spre marginea orașului.
și iarăși eu: întins, întins și frumos, într-o vale luminoasă
în care ninge liniștit cu mesteceni.
acum blocurile se răresc.
carnea se rărește. oasele din aer tot mai multe.
aud foșnetul arborilor albi, foșnetul pământului.
aud zilele
de mult oprite. tot mai înconjurat de cineva ucis.

și pașii mei ca loviturile surde ale cuțitului sapă.
sapă în mine, sapă în noapte și pașii mei
tot mai departe îi aud și tot mai asurzitori.
și de neoprit se varsă carnea mea din mine.
spune-mi: a cui e liniștea cine tot râde
cine tot sapă
și când se poate ucide când.

back.
and my steps are digging like the silent strikes of a knife.
they are digging inside me, digging in the night and I can hear
my steps even further and ever deafening.
but I am just walking. surrounded by someone murdered.
towards the city outskirts.
and me again: lying down and beautiful, in a bright valley
where it is calmly snowing with birch trees.
now there are fewer blocks.
there is less flesh. there are more and more bones in the air.
I hear the rustle of the white trees, the rustle of the earth.
I hear the days
stopped long ago. I am ever more surrounded by someone
murdered.
and my steps are digging like the silent strikes of a knife.
they are digging inside me, digging in the night and I can hear
my steps even further and ever deafening.
and my flesh within me is pouring unstopably.
tell me: whose peace is this who is still laughing
who is still digging
and when can you kill when.

întâlnire

marginea câmpului lovea în ultimele blocuri
ca o apă mâloasă
noaptea asta e cam de prea multă vreme mi-a zis
am văzut că are ochii pătați că e în mijlocul drumului
în spatele lui câmpurile își ridicau pământurile
nu învie nimeni mi-a zis avea ochii
pătați un carton legat de gât
aveam deasupra noastră un lac înclinat

e doar o nepotrivire a privirii o batjocură a dimineții
mi-am spus și tocmai atunci ceva viu
a căzut lângă mine și tocmai
atunci
aerul a început să iasă din viu și câmpurile
își înălțau pământurile la un metru
și valurile lor se spărgeau de
blocuri și deasupra mea lacul se înclina mai mult
și iarăși ceva viu
a căzut *nu învie nimeni așa oricum oricând*

meeting

the edge of the field was colliding with the last blocks
like a muddy water
this night has been too long he told me
I saw that it had stained eyes that it was in the middle of the
road
behind it the fields were rising their lands
no one is rising back to life he told me he had stained eyes
a cardboard tied to his neck
we had a tilted lake above us
it's just an inadequacy of sight a mockery of the morning
I told myself and just then something alive
fell by my side and just
then
the air started coming out of the living and the fields
were rising their lands one meter above
and their waves were splashing against the
blocks and the lake above me was tilting even more
and once again something alive
had fallen *no one is coming back to life as they want to*

și peștii cădeau din lacul de deasupra loveau în jurul
meu cimentul mașinile
se zbăteau și praf și apoi tot mai mulți pești
de parcă cineva răsturna peste noi vagoane întregi
și el avea un carton legat de gât *de ce tremuri*
sunt nimeni de ce tremuri

stăteam până la genunchi într-un morman de pești
fără aer
el îmi zâmbea avea un carton legat de gât
aici se termină cerul ochii lui intrând
ca o mână cu degetele desfăcute în ochii mei
aici se termină cerul de ce tremuri nu învie
nimeni aici se termină cerul
și în locul unde era lacul acum o dimineață
ca un mare animal golit
și câmpul liniștindu-se înghețându-și pământurile
aici se termină aici se termină cerul

and the fish were falling from the lake above me they were
hitting
the concrete the cars around me
they were struggling in the dust and then even more fish
as if someone was spilling whole cargo holders
and he had a cardboard tied to his neck *why are you trembling*
I'm nobody why are you trembling
I was up to my knees in a pile of fish
with no air
he smiled at me he had a cardboard tied to his neck
this is where the sky ends his eyes were coming in
like a hand with its fingers spread inside my eyes
this is where the sky ends why are you trembling no one is coming
back to life this is where the sky ends
and where the lake used to be one morning ago
like a huge empty animal
and the field was resting freezing its lands
this is where it ends this is where the sky ends

el putrezește mai repede

el putrezește mai repede de o vreme.
și cu cât putrezește, înadins vorbește și înadins
își ține ochii tot mai deschiși.
l-am găsit la marginea orașului, pe gunoaie.
avea o găleată de lături sleite aruncată pe haine.
imediat ce l-am găsit mi-a venit
o poftă mare să-l îngrop. prea stătea liniștit.
aerul era stătut,
deși nici dimineață nu se cheamă că era.
așa că l-am ridicat și de-atunci îl port cu fața întoarsă
spre cer.
nu îl privesc și de asta el se face tot mai greu
și înadins vorbește și eu înadins nu-l ascult.

dar mergem. și de când cu mersul și de când cu putrezitul
el tot mai ușor vorbește
și carnea tot mai împuținată atârână.
nu-l privesc. acum nu mi-aș întoarce deloc
fața spre el. știu că merg cu un mort în spate și

he is rotting faster

he has been rotting faster for a while now.
and the more he rots, the more deliberately he talks
keeps his eyes open.
I found him at the city outskirts, in the garbage.
he had a bucket full of coagulated slops thrown on his clothes.
as soon as I found him I felt
a great urge to bury him. he was sitting too peacefully.
the air was stale,
although it wasn't even morning.
so I picked him up and have been carrying him ever since his
face
turned towards the sky.
I am not looking at him and this is making him even heavier
and he deliberately talks and I am deliberately not listening.
but we are walking. and since the walking and the rotting
he has been speaking more easily
and the flesh has been hanging less and less.
I am not looking at him. now I wouldn't turn
my face towards him. I know that I'm walking with a corpse

că mortul are fața întoarsă spre cer și vede.

dar cu greu pot să mă felicit: noaptea dogorește
năprasnic și asta îmi ține de cald,
ține răcoarea mai bine ca un
sac cu gheață.

și de la mort aleg drumurile mai pustii,
deși nu am ales cine poate fi mortul.
mai bine îl lăsam acolo, îmi zic,
pentru că pofta de îngropăciune
mi se mai domolise. și el vorbește limpede și tot mai
limpede îmi pare că mă strigă pe nume.
dar nu-l întorc cu fața la mine.
doar așa vocea lui o ia în sus și nu mai coboară.

nu-mi fac nici o grijă: așa putrezit cum e
pare că port piei de cal în spinare.
d-asta nu-l vede nimeni, d-asta nu-l aude nimeni.
și nu trece mult și găsesc un loc tocmai bun. mortul obosise
mult.

behind me and
that the corpse has its face turned towards the sky and sees.
but I am not in a hurry to congratulate myself: the night is
awfully
hot and this guy is keeping me warm,
he keeps the cold better
than a bag of ice.
and because of the corpse I choose the less crowded paths,
although I didn't choose who the corpse might be.
it would have been better to leave him there, I say to myself,
because my urge of burying
was getting better. and he is clearly speaking and even more
clearly I can hear him calling my name.
but I'm not turning him to face me.
this is the only way that his voice is ascending and doesn't
come back down
I'm not worrying at all: rotten as he is
it seems like I'm carrying horse hide on my back.
this is why nobody sees him, this is why nobody hears him.
I find a good spot after just a while. the corpse
was very tired.

eu eram proaspăt și din nou
cu o poftă nebună de a-l îngropa.
el parcă ar fi vrut să se odihnească. dar nu-l las.
îl duc neconținut, acum doar în jurul locului,
și cu cât îl duc,
cu atât mai liniștit mă simt.
și unde era locul mai era și un fel de perete,
ciuntit și fără rost. să vezi c-o să-l îngrop acolo, mi-am
zis.
așa că l-am vărsat pe pământ, cu grijă, cu fața în jos.

vorbea acum mai încet,
iar eu nici nu-l mai luam în seamă.
își mișca gura în pământ și țărâna
se aduna pe buzele lui în mici mușuroaie.
nu-l privesc, nu știu dacă semănăm
și nici de putrezit nu mai pare a putrezi cu atâta poftă.
așa că aproape mă grăbesc.
îl ridic și, cu el în spate, încep
o groapă. pământul voia singur afară.
apoi pământul care voia singur afară se rupe sub mine.

I was refreshed and yet again
with a great urge of burying him.
he seemed to want to rest for a while. but I wouldn't let him.
I unceasingly carry him, now just around the place,
and the more I carry him,
the more comfortable I feel.
and in that place there was also some kind of wall,
that was snipped and useless. I'm going to bury him there, I say
to myself.
so I carefully drop him face down on the ground.

he was speaking more quietly now,
and I wasn't even paying attention to him anymore.
he was moving his mouth in the earth and dust
small anthills were piling up on his lips.
I'm not looking at him, I don't know if we look alike
and he doesn't seem to want to rot so badly.
so I almost hurry up.
I get him up and, while holding him on my back, I start
digging a hole. the earth wanted to get out.
and then the earth that wanted out started crumbling

și-am început să alunec, întâi încet,
apoi să mă prăbușesc printr-un pământ moale și cobor
mai adânc,
tot mai adânc, dincolo de morminte, dincolo de
izvoarele măloase,
tot mai jos, cu mâinile înghețate,
și mortul bătând în spatele meu
ca o aripă ruptă, ducându-mă mai jos,
prin carnea moale a copiilor
orbi, mă prăbușesc într-o imensă câmpie neagră
și rămân nemișcat,
apoi alunec prin încremenire, mai jos, și nu mai e
nimeni, și tot cad, tot mai jos, și rămâne
doar prăbușirea: rece, neagră, de neoprit.

underneath me.
and I started slipping, slowly at first,
then I fell through soft earth and I went down
deeper.
deeper and deeper, beyond the graves, beyond the
muddy springs,
lower and lower, with frozen hands,
and the corpse lashing on my back
like a broken wing, taking me lower,
through the soft flesh of blind
children, I crash on a giant black field
where I remain still,
then I slip lower through darkness, and no one
else is here, and I keep falling, ever lower, and only the fall
remains: cold, black and unstoppable.

singura lume

eram mort i-am zis carla stăteam lângă un perete
în jur câmpurile se loveau unele de altele
ea a venit spre mine avea o rochie cunoscută răceala
avea 14 nu știam nimic din moartea ei i-am spus carla
i-am spus ridică-te
ce mai rămăsese din ea s-a ridicat și a intrat în mine

am așezat-o lângă peretele meu
ne-am uitat unul la altul am fi putut plânge
pământurile câmpului loveau peretele
voia să vadă cai albaștri avea doar 14 eram morți
de foarte puțin
e o lume frumoasă i-am spus singura

și carla e cel mai potrivit nume pentru această lume
frumoasă
e un nume cu care poți merge noaptea fără să tremuri

the only world

I was dead I called her carla I was standing near a wall
the fields were colliding around me
she came towards me she had a dress she had known the cold
she was 14 she didn't know anything about her death I called
her carla
I told her get up
what was left of her got up and came inside me
I sat her near my wall
we looked at one another we could have cried
the field's lands were hitting the wall
she wanted to see blue horses she was only 14 we had been
dead
for a short time
it's a beautiful world I told her alone
and carla is the best name for this beautiful
world
it's a name that allows you to walk at night without shivering

liniște

câteva zile ploioase și ea culcându-și
genunchii în mlaștina proaspătă de lângă zid.
o privesc.
avea părul defăcut și de bună seamă nu avea ce căuta
lângă mine.
înainte să închidă ochii, și-a acoperit genunchii.
m-am apropiat de ea și genunchii ei ca doi copii
adormiți mirosind a lapte.
m-am așezat în mlaștina proaspătă de lângă zid.
i-am zis carla. a deschis ochii. am fi vrut să ne luăm
în brațe. ne era frică. putem ieși
oricând unul prin celălalt.
am rămas lângă genunchii ei,
în mlaștina proaspătă de lângă zid, lângă zilele
cu ploaie. era o liniște de miez de noapte.
de parcă cineva, tocmai atunci, așeza între noi
multă mătase.

silence

a few rainy days and she rested
her knees in the fresh swamp near the wall.
I looked at her.
she had loose hair and she really shouldn't have been
next to me.
she covered her knees before closing her eyes.
I got near her and her knees looked like two sleepy
children smelling like milk.
I lay down in the fresh swamp near the wall.
I called her carla. she opened her eyes. we wanted
to embrace each other. we were afraid. we could have
got out through one another at any given time.
I remained near her knees,
in the fresh swamp near the wall, near the rainy
days. it was a midnight silence.
as if someone, right then, was putting
a lot of silk between us.

așa cum în mări

așa cum în mări foșnește sarea, inima ta.
mă iei în brațe, îmi spui că suntem la fel de reci,
înseamnă că frigul e pentru amândoi.
aproape că ne atingem, îmi arăți rănilile tale, ai avut atâta
grijă de ele, le-ai făcut cuminiți, frumoase,
par animale de casă – și ne privim ca prin cristale
răsturnate

îți odihnești rănilile lângă mine
și odihniți ducem cu noi oștețe întregi.
noaptea asta e de prea multă vreme, îmi spui.
și mâinile tale de parcă mi-ar întinde pumni de păsări
înghețate – mă rogi să te acopăr cu viță sălbatică,
nu pot, îți spun,
îți arăt cât suntem de rămași și câtă odihnă.
aproape te iau în brațe,
aproape mă feresc de rănilile tale
și ne uităm unul la altul, cum altfel, ca prin cristale

just like in the seas

just like the salt is rustling in the seas – so is your heart.
you embrace me, you tell me you are as cold as I am,
which means that the cold is for both of us.
we almost touch each other, you show me your wounds, you
took so much
care of them, you made them behave, beautiful,
they look like house pets – and we are watching each other as if
through upside-down
crystals.
you are resting your wounds near me
and while rested we give entire feasts.
this night has lasted too long, you tell me.
and your hands look like they are handing me fistfuls of frozen
birds – you ask me to cover you in wild vines,
I can't, I reply,
I show you what's left of us and how much ease there is.
I almost embrace you,
I almost keep away from your wounds
and we look at one another as if through upside-down

răsturnate. nu zicem nimic.
și așa în mări foșnește sarea, inima ta.

crystals. we remain quiet.
and just like the salt is rustling in the seas – so is your heart.

Translation
Café

August 2017

au fost doar carnea

pestre trupurile roase de vânturile aspre el se așează
și-și umezește degetele în ochii lor.
de foarte aproape un cal mort îi veghează.
în spatele calului
o imensă întindere de trandafiri
sălbatici. o liniște coboară în pământ, iar de sub dealuri
o oarbă își ia zborul. mâinile ei merg spre miazănoapte
și arborii o urmează în legănarea ei.
în ierburi sunt trupurile roase de vânturile aspre.
ei au fost carnea care i-au umplut gura.
pe un drum cu mestecenii în floare au fost și au fost
doar carnea.
palmele lor par acum o vâltoare. se izbesc de stânci
apoi coboară spre mări.
pestre trupurile roase de vânturile aspre el se așează.
lângă ei o oarbă se piaptăna
cu degetele pline de pământ.
și-n jur mai mult ca un cal mort
decât o întindere de trandafiri sălbatici.

they were just flesh

he sits over the bodies jaded by the harsh winds
and he damps his fingers in their eyes.
a dead horse is closely watching over him.
behind the horse
there is a large landscape with wild
roses. silence descends in the earth, and from under the hills
a blind woman takes her flight. her hands go north
and the trees follow her as she sways away.
the bodies jaded by the harsh winds are in the grass.
they were the flesh that stuffed his mouth.
on a road with blossoming bark trees they were and they were
just the flesh.
their hands now look like a vortex. they smash on the cliffs
then descend towards the seas.
he sits over the bodies jaded by the harsh winds.
a blind woman is combing her hair near them
with soil on her fingers.
and the surroundings are more like a dead horse
than a landscape with wild roses.

seara curând argintie

într-o altă seară, curând argintie, am putea ajunge.
casa există. trebuie doar să ne lăsăm
duși de vântul de miazănoapte.
la poarta ne va aștepta un cor de copii.
cineva le-a șters
ochii cu mâna. cântă frumos.
și-n seara curând argintie vom intra
în casa de pe deal,
tu vei alerga prin camere,
vei ridica obloanele, vei
vedea
munții acoperiți cu zăpadă, nu vei șchipăta,
vei râde,
îmi vei spune aici nu e noapte niciodată.
doar liniște peste tot.
casa va avea neapărat o livadă de mesteceni.
vom sta aproape îmbrățișați, aproape întorși cu spatele.
va fi o casă numai și numai a noastră.
vom crește și un câine. ne va păzi și va fi negru.

almost silvery evening

we could arrive in another almost silvery evening.
the house is real. we just have to let ourselves
be carried by the northern wind.
a choir of children will be waiting for us at the porch.
someone has wiped
their eyes with their hands. they sing beautifully.
and in the almost silvery evening we will go in
the house on the hill,
you will be running around through the rooms,
you will rise the shutters, you will
see
the mountains covered in snow, you will not limp,
you will laugh,
you will tell me that the night never sets here.
just silence all around.
the house must have an orchard of bark trees.
we will stay there almost embraced, with our backs almost
turned.
it will be a house that's ours and ours only.

în acele seri, curând argintii, vom fi doar noi,
liniștea și casa de pe deal – doar noi,
aproape îmbrățișați, aproape întorși cu spatele.

we will also raise a dog. he will guard us and he will be black.
in those almost silvery evenings, it will be just the two of us,
the quietness and the house on the hill – just us,
almost embraced, with our backs almost turned.

Translation
Café

August 2017

ochii de tablă

prin ape, prin mlaștini, pe câmpuri
ducem un pat cu arbori înfloriți
doar spre orașul de sare, liniștit.
acolo e timp peste tot. acolo odihna ne așteaptă.
avem ochii de tablă ruginită.
stăm îmbrățișați. doar lovim – și lovim.
rugina ochilor ei trece încet în ochii mei.
lovim – și lovim
patul ne alungă și doare. nu mai dormim.
doar îl împingem. prin ape, prin mlaștini, pe câmpuri
îl ducem – și nu ne oprim.

iar arborii în pat înfloresc și pentru nimeni înfloresc.
spre noapte, spre orașul de sare, ei tot înfloresc
unde îi ducem și când se opresc.
și patul mai greu și ochii de tablă ruginită
îi lovim – și lovim.

tin eyes

through waters, through swamps, on fields,
we are carrying a bed with blossoming trees
only towards the quiet salt city.
there you have all the time. peace is waiting for us there.
our eyes are rusty tin.
we stand there embraced. we are just hitting – and hitting.
the rust from her eyes is slowly moving into mine.
we are hitting – and hitting.
the bed is sending us away and it hurts. we are not sleeping
anymore.
we are just pushing it. through waters, through swamps, on
fields
we are carrying it – and we are not stopping.
and the trees are blossoming in the bed and they blossom for no
one.
towards night, towards the salt city, they are still blossoming
where we are taking them and when they stop.
and the bed is heavier and the rusty tin eyes
we are hitting them – and we're hitting them.

prin ape, prin mlaștini, pe câmpuri
ducem un pat cu arbori înfloriți
doar spre orașul de sare, negăsit.
acolo e timp peste tot. nicăieri nu-l așezăm.
iar ochii de tablă îi lovim – și lovim.

through waters, through swamps, on fields
we are carrying a bed with blossoming trees
only towards the untraceable salt city.
there you have all the time. we are not placing it anywhere.
and we are hitting – and hitting the tin eyes.

oraşul de sare

toate casele vor fi albe.
par că au stat sute de ani sub apele cele mai limpezi
şi adânci.
sunt nişte case de sare.
nu locuieşte nimeni acolo.
oraşul e făcut din linişte şi mulţi mesteceni.
are străzile foarte uşoare.
casa noastră e la fel de albă, la marginea
oraşului de sare.
e casa de pe deal, cu obloane, cu o grădină de mesteceni.
are camere mari şi calde.
uneori, câţiva cai albaştri pasc
din iarba de lângă iaz.

vânturile de aici ridică străzile oraşului de sare
şi ele plutesc ca nişte eşarfe. îmi spui
că noaptea oraşul doarme legănându-se.
trece şi un râu pe aici. nu are de ce să-ţi fie teamă.
nu e deloc un râu negru.

the salt city

all the houses will be white.
they seem to have been for centuries under the clearest
and deepest waters.
they are salt houses.
no one lives there.
the city is made out of silence and a lot of birch trees.
its streets are very light.
our house is just as white, at the outskirts
of the salt city.
it's the house on the hill, with shutters, with a birch tree
orchard.
it has large and warm rooms.
sometimes, a few blue horses are grazing
from the grass near de pond.
the winds are lifting the salt city's streets
and they float as if they are scarfs. you tell me
that the city sleeps while cradling in the night.
a river runs nearby. you have nothing to fear.
it's not a black river at all.

uneori se ridică în aer, intră pe fereastra unei case,
se rotește de câteva ori, ajunge
în grădina noastră, rămâne puțin în iazul
dintre trandafirii sălbatici și apoi se pierde spre văi.
dimineața tu speli mestecenii cu apă de ploaie.
apoi îi trezești și le torni lapte cu miere la rădăcini.
ridici obloanele, te așezi lângă mine, rămânem
îmbrățișați,
la marginea orașului de sare, în casa de pe deal,
mereu îmbrățișați.

sometimes it floats in the air, enters a house's window,
it circles around a few times, it reaches
our orchard, stays for a while in the pond
between the wild roses and then it gets lost in the valleys.
you wash the birch trees with rain water in the morning.
then you wake them up and pour milk and honey on their
roots.
you raise the shutters, you sit next to me, we stay embraced,
at the salt city's outskirts, in the house on the hill,
forever embraced.

plutirea

suntem de-acum două gropi,
dragostea mea, te-ai îmbrăcat
într-o rochie de seară și te port peste
întinderile de trandafiri. tu vrei doar să plutești.
de la liniștea asta te faci mai frumoasă ca oricând.
îți spun bine ai venit printre florile de mai.
și, iată, tot de la liniștea asta ne sărutăm
direct pe carnea vie.
dar pregătită îndelung și numai pentru noi această
dragoste.
doar noi plutim peste întinderile de trandafiri.
doar unii sunt putreziți. ceilalți sunt doar sălbatici
și sub îmbrățișarea noastră mâinile ne devin moi
srârmicioase. cu fiecare atingere degetele ni se șterg
încetul cu încetul.
e bine să știi că nu ne vom mai întoarce.
e doar o odihnă între ploi, dragostea mea,
de-acum suntem doar două gropi.
doar pășește pe mine și-am să mă deschid

the drift

starting now we are only two graves,
my love, you're dressed
in an evening gown and I carry you
over the rose landscapes. you only want to drift.
this silence will make you as beautiful as you have ever been.
I welcome you among the May flowers.
and look, this silence is also making us kiss each other
directly over our living flesh.
but this long prepared love is only for us.
only we are drifting over the rose landscapes.
only some people are rotten. the others are only savages
and our hands become soft underneath our embrace
and brittle. our fingers get erased with every touch
slowly and slowly.
it's better you know that we are not going back.
it's just a rest between rains, my love,
starting now we are only two graves.
just step on me and I will open up
beneath your feet.

sub tălpile tale.

vom fi pe jumătate goi, pe jumătate în întuneric,
iar eu, la marginea ta, îți voi vorbi
și în liniștea mâinilor noastre
o dragoste de mort pentru moarta sa.

we will be half naked, half in the darkness,
and I, at your side, will speak to you
and in the quietness of our hands
a dead man's love for his deceased.

dormi

există un loc departe de aici în ceruri
acolo sunt altfel de trandafiri
ei cresc atât de mult încât pot acoperi
și jumătate din cerurile mai îndepărtate
dar o jumătate de cer niciodată nu e puțin
o dată la o mie de ani ei se umplu de rouă
roua acestor trandafiri e la fel de adâncă
precum mările
dacă privești prin ea oricare margine a cerului
se apropie
pare că oricând poți strânge în palme cerul
abia îți mai pot vorbi abia mai pot
așa că dormi acum dormi cum doarme roua în trandafiri

sleep

there is a place in the heavens far away from here
there you can find a different kind of roses
they grow so much that they can cover
half of the skies far away
but half a sky is never too little
once a thousand years they fill up with dew
the dew from these roses is as deep as the sea
if you look through it every corner of the sky gets closer
it seems like you can close the sky in your palm at any moment
I can barely speak to you
so go to sleep now – sleep like the rose's dew

casa cu trepte

o casă cu trepte în care plouă mereu.
în zilele cu arșiță mergem și stăm în jurul mesei.
locuiește un cal bătrân în casa aceea.
doarme de mult întins pe masa din camera de oaspeți.
ne așezăm în jurul lui. nu ne deranjează deloc
că plouă mereu, până și în zilele cu arșiță
în casele cu trepte, duminica vine o fată, intră
și mereu rămâne neclintită în prag.
are ochii plini de miez cald de pâine.
o săptămână a stat între crizanteme.
ne-a fost dor de ea.
rareori o fată care să vină doar duminica
și cu ochii plini de miez cald de pâine. o luăm,
o așezăm la masa noastră, lângă cal, ni se face foame.

ieșim pe seară sătui, cu umerii moi de la atâta apă,
cu degetele încleștate.
o fată rămâne în casa cu trepte
în care plouă – plouă mereu.

the house with stairs

a house with stairs where it always rains.
we go and stay around the table in the hot days.
an old horse lives inside that house.
he's long been sleeping stretched on the table in the guest's
room.
we sit around him. we are not bothered
by the perpetual rain, even on hot days
in the house with stairs. a girl comes on Sundays, she gets in
and she always stays still on the doorstep.
her eyes are full of warm bread crumbs.
she has been sitting for a week among the chrysanthemums.
we've missed her.
a girl that comes only on Sundays
with eyes full of warm bread crumbs is rare. we take her,
we sit her at our table, next to the horse, we get hungry.
we get out fed up in the evening, with our shoulders loose from
so much water,
our fingers clenched.
a girl stays inside the house with stairs
where it rains – it always rains.

*mâinile înaintează spre tine
ca prin cearșafuri înghețate*

treizeci de ploii între noi vor mai veni și altele
stau întins lângă tine în apa casei cu trepte
așa dormim noi
ce face patul nostru acum mă întrebi
ce faci când nu mai ești râdem ne ocolim
trecem unul prin altul

casa în care stăm nu e deloc casa de pe deal
camera se golește de trupurile noastre
treizeci de ploii între noi vor mai veni și altele
nici o casă plină de apă nu e bună
nici o casă în care plouă mereu nu e bună îmi spui
ne așezăm în apa casei cu trepte și apa ne desface mâinile

atunci părem înecați îndrăgostiți
pregătind o nesfârșită îmbrățișare
plutim dintr-o cameră în alta
uneori apa ne desprinde altele cum doar doi

*hands are reaching for you
like through the frozen sheets*

thirty rains between us others will come
I sit down near you in the water from the house with stairs
this is how we sleep
you ask me what our bed is doing now
what you are doing when you're gone we laugh we go around
each other
we pass through each other
the house we're in is not the house on the hill
the room empties itself of our bodies
thirty rains between us others will come
no house with water is good
no house where it always rains is good you tell me
we sit down in the water from the house with stairs and the
water opens our hands
we look like sunken lovers
posing for an eternal embrace
we drift from one room to another
sometimes the water separates us other times we meet

înecați îndrăgostiți se pot întâlni
camerele se golsesc mai mult de trupurile noastre
treizeci de ploi între noi
intrăm în acest iad împreună plutind
zâmbind făcându-ne că nu se întâmplă nimic

only as two sunken lovers can meet
the rooms are emptying of our bodies even more
thirty rains between us
together we drift inside this hell
smiling pretending as if nothing is happening

rochia de sare

trupul tău e acoperit de o pânză
subțire de sare.

o rochie de primăvară în care trezești mestecenii
fără să-i sperii. caii albaștri nu se mai întorc în apele
albastre. pasc liniștiți lângă iaz.
nu-i gonește nimeni de acolo.

lumina zăpezii umple paturile albe, încăpătoare.
nu mai umblii de mult.
te legeni doar precum florile de mai.
rămâi puțin în mijlocul camerei.
lumina înaintază până la tine. întâlnindu-te se oprește.
privesc îndelung partea însorită a trupului tău.

the salt dress

your body is covered by a thin cloth
made out of salt.

a spring dress in which you wake up the birch trees
without frightening them. the blue horses are not returning to
the blue waters. they are quietly grazing near de pond.
no one is sending them away.

the snow's light is filling the white and spacious beds.
you are not wandering for long.
you dangle like May flowers.
you stay in the middle of the room for a short while.
the light advances towards you. it stops as it meets you.
I gaze for a long time at the bright side of your body.

îmi spui că ești vie

îmi spui că ești vie că ai culege
petunii chiar pleci
nu întârzii mult te întorci cu ochii închiși zâmbești
îmi întinzi un buchet de porumbei degerați
îmi spui că ești vie că ai cules petunii
ne bucurăm amândoi chiar râdem
între noi un buchet de porumbei prinși cu sârmă
i-ai făcut o fundă frumoasă îți spun mulțumesc
te întreb unde ai găsit petuniile astea atât de proaspete
așez buchetul pe perete
avem acum un perete cu mult mai frumos îți spun
avem umerii mult mai moi
aproape că putem trece unul prin celălalt
te întorci spre mine îmi spui că ești vie că e minunat
să mergi îmbrățișat printr-o ploaie de o sută de ani
și să ieși din ploaie cu un buchet proaspăt de petunii
eu să îmbrățișez cu ochii tăi iar tu să vezi
cu mâinile mele
și-apoi să ne reîntoarcem în ploaie

you tell me you're alive

you tell me you're alive that you would pick up
petunias you actually leave
you're just a little late you return with closed eyes you smile
you hand me a bouquet of frozen doves
you tell me you're alive that you picked up petunias
we are both joyful we are actually laughing
a bouche with doves caught with wires is between us
you made a nice bow I thank you
I ask you where you found these fresh petunias
I place the bouche on the wall
now we have a much more beautiful wall I tell you
our shoulders are a lot more soft
we can almost pass through one another
you turn back to face me you tell me you're alive that it's
wonderful
to walk embraced through a hundred year old rain
and to get out of the rain with a fresh bouche of petunias
Me to embrace with your eyes and you to see
with my hands

pentru încă o sută de ani

and then to return in the rain
for another one hundred years

Translation
Café

August 2017

duminicile verzi

departe de noi sărutul nostru.
trăiește într-o țară cu mult soare.
în jurul lui o grădină cu iarbă înaltă.
acolo unde s-a retras paturile sunt calde și moi.
acolo duminicile sunt la fel de verzi ca ochii tăi verzi.
nu trebuie să știi nimic.
suntem luminoși, luminoși și fărâmițați.
dealurile plutesc peste tot ca eșarfe luate de vânt.
sărutul nostru trăiește departe de noi.
acolo și mările sunt la fel de verzi ca ochii tăi verzi.

green Sundays

far away from us – our kiss.
it lives in a sunny country.
a garden with high grass is around it.
the beds are soft and warm where it has withdrawn.
there the Sundays are as green as your eyes.
you don't have to know anything.
we are bright, bright and crumbling.
the hills are drifting all over like scarfs in the wind.
our kiss lives far away from us.
There even the seas are as green as your eyes.

masa de sticlă

stau întins pe o masă de sticlă
și văd părul tău
acoperind întreaga vale, coborând ca sute de corăbii
naufriate.
și cât este de bine: sânii tăi au trimis părului tău
mirosul de iarbă proaspăt cosită.
și părul tău deschide ferestrele, ușile, se revarsă înăuntru.
ajunge la mine, mă mângâie, apoi mă învelește
și atunci îmi desfac mâinile în părul tău.
știu că dacă m-aș ridica aș putea merge zile
în șir numai și numai prin întinderea părului tău.
și cât este de bine: părul tău a umplut întreaga casă.
tot ce e în jur e negru și moale
și miroase a iarbă proaspăt cosită.

the glass table

I am laying down stretched on a glass table
and I see your hair
covering the whole valley, descending like hundreds of sunken
ships.
and how good it is: your breasts gave your hair
the smell of freshly mown grass.
and your hair opens the doors, the windows, it pours inside.
it reaches me, it caresses me, then it covers me
then I spread my hands in your hair.
I know that if I got up I could walk for days
on end only through the valley of your hair.
and how good it is: your hair has filled up the entire house.
everything around it is black and soft
and it smells like fresh cut grass.

desprindere

dincolo de sărutul nostru întreaga
lume
ai ochii cuiva care a privit prea mult ploaia

trece o iarnă prin jur
ea trece tu treci
rămân câteva paturi goale aruncate
câțiva cai de mult părăsiți pasc din ele
acolo unde ploile ocolesc cerul
te voi aștepta îmi spui
cu ochii cuiva care a privit prea mult ploaia
așternuturi calde se odihnesc pe stânci
tot trece o iarnă prin jur
ea trece tu treci
și dincolo de sărutul nostru întreaga lume
se prăbușește

separation

beyond our kiss the whole
world
you have the eyes of someone who watched the rain for too
long
a winter goes by
it passes by you pass by
a few empty scattered beds remain
a few long-abandoned horses are grazing from them
I will wait for you
where the rains avoid the skies you tell me
with the eyes of someone who watched the rain for too long
warm sheets are resting on the cliffs
a winter still passes by
it passes by you pass by
and beyond our kiss the whole world
collapses

nu ninge

nu ninge nu se întâmplă nimic
tu ești lângă cea mai frumoasă lună din viața ta
am fi putut merge printr-o furtună de zăpadă
mi-ai zis și asta să însemne dragostea
apoi nu ai mai fost
a rămas un pat alb cu rădăcini adânci
într-o livadă uscată trece și un râu pe acolo
cu paturi goale răsturnate ți-am găsit un nume
pentru o vreme l-am pierdut acum el ține de cald
îl strig poate foarte încet poate nu mă aude nimeni
iar pe râu vor tot trece paturi goale râncede frânțe
însă nu ninge nu se întâmplă nimic
tu ești lângă cea mai frumoasă lună din viața ta
eu numai aici
ne așteptăm
nu se întâmplă nimic

not snowing

it's now snowing nothing is happening
you are near the most wonderful month of your life
we could have gone through a snow storm
you told me that this meant love
then you were gone
a white bed with deep roots has remained
in a barren orchard a river runs through there
with empty beds knocked over I found you a name
I lost it for a while now it keeps me warm
I call it maybe too quietly maybe no one hears me
empty broken rancid beds will be passing by on the river
but it's not snowing nothing is happening
you are near the most wonderful month of your life
I'm only here
we wait for each other
nothing is happening

Interviu cu Teodor Dună

1. *Ce poeți v-au inspirat în momentul în care ați decis să vă apucați de scris poezie?*

În casa în care m-am născut se aflau o bibliotecă de vreo zece mii de cărți, un tată care citea și scria în cea mai mare parte a timpului, o soră, care la șase ani știa Luceafărul și alte poezii pe dinafară, un pian, un Teodor care se afla la începutul propriei lui singurătăți, apoi un Teodor care se simțea vinovat pentru tot ceea ce făcea – sau pentru ceea ce nu putea să facă. Nu-mi plăceau cărțile. Tata mă obliga să citesc, iar eu nu înțelegeam nimic. Preferam să stau ore în șir în fața pianului. Apoi, marea mea întâlnire cu poezia a avut loc: într-o după-amiază am luat din raft, la întâmplare, o carte. Numele ei era „Tânguirea mierlei”, iar autorul, Georg Trakl. O carte din care am înțeles brusc că poezia e mult mai mult decât literatură. E ce are viața mai viu. O carte pe care am citit-o și recitit-o de câteva ori până noaptea târziu. O carte care mi s-a întins în sânge, care mi-a acoperit ochii cu propria ei realitate. Era de parcă îmi descoperisem un frate geamăn. Am început să scriu ca Trakl, cu frenezie. Apoi au urmat alți mulți poeți. Începea o altă lume, a

Interview with Teodor Dună

1. *What poets inspired you to start writing poetry?*

In the house where I was born there were a book case containing about ten thousand books, a father that read and wrote for most of the time, a sister that at the age of six knew ‘Luceafărul’ (Evening Star) and other poems by heart, a piano, a Teodor that was at the beginning of his own solitude, and then a Teodor that felt guilty for everything he did – or for everything he couldn’t do. I didn’t like books. My father made me read, and I couldn’t understand anything. I would rather sit for hours in front of the piano. Then, one afternoon, my great encounter with poetry had taken place: I took a random book from the book shelf. Its name was ‘Song of a Captive Blackbird’ by Georg Trakl. This book made me understand that poetry is more than just literature. It’s what’s more alive in life. It’s a book that I have read again and again a few times until late in the night. It’s a book that has spread through my veins, in my blood, and it has covered my eyes with its own reality. It was like discovering a twin brother. I frantically started writing in

Translation
Café

August 2017

lor și a mea în același timp: Rimbaud, Lautréamont, Saint-John Perse, T.S. Eliot. Toată literatura pe care am citit-o de la 16 până la 18-19 ani o receptam spontan, cu o imensă bucurie și inocență. Credeam în tot ceea ce citeam. Și acesta e paradisul lecturii: bucuria pe care ți-o dă o carte și capacitatea de a te scufunda pe de-a-ntregul în ea. Acesta e, acum, paradisul meu pierdut.

Primele poeme pe care le-am scris au fost mimetice. Nu mă interesa originalitatea, ci starea magică în care mă aducea scrisul. Cineva spunea că mâna care scrie se mișcă într-un timp prea puțin omenesc. Când scriem suntem, în același timp, cel mai mult și cel mai puțin oameni. Cărțile altora mi-au netezit drumul spre propriul scris. Cu fiecare carte cunoști mai mult din tine, te apropii, ca scriitor, de ceea ce crezi sau simți că este vocea ta. Pe atunci, scrisul era bucurie inocentă, explorare, dar îmi dădea și senzația excentricității. Mi se părea spectaculos și imposibil să pot deveni cândva ceea ce s-ar putea numi poet.

Trakl's style. Then I followed many other poets. A whole new world was rising, their world and mine at the same time: Rimbaud, Lautréamont, Saint-John Perse, T. S. Eliot. All the poetry that I have read when I was 16 until the age of 18-19 years old was spontaneously taken in, with a great joy and innocence. I believed in everything that I was reading. And this is the paradise of literature: the joy that a book offers you and the possibility to completely lose yourself within it. Now, this is my lost paradise.

The first poems that I wrote were mimetic. I didn't care about originality, I was interested in the magical state that writing brought me in. Someone used to say that the hand that writes is moving in a time that is not very human-like. When we write we are, at the same time, the least human and the most human we can possibly be. The books of others have paved the way towards my own writing. With every book, you know a little bit more about yourself, you get closer, as I writer, to what you think is your own voice. Back then, writing was innocent joy, exploration, but it also made me feel eccentric. The thought of one day becoming what is called a poet seemed impossible and spectacular to me.

2. Care a fost inspirația dumneavoastră pentru volumul de poezii „de-a viul” și ce reprezintă pentru dumneavoastră acest volum?

Cum nu scriu pornind de la un eveniment concret, ceea ce poartă numele desuet și cu o coloratură romantică de inspirație mi-a venit de nicăieri. Sau dintr-o zonă pe care nu o pot numi și nici localiza. Inspirația este doar necesitatea unei lumi de a ieși din corp și de a se „materializa” pe întinderile albe ale hârtiei.

În măsura în care m-aș putea numi autor, atunci m-aș autocaracteriza va fiind un autor ironic. Într-un sens stavroghiniano-kierkegaardian. În accepția danezului, ironia îți permite să vorbești fără să minți atunci când vorbești despre ceea ce e imposibil să vorbești. Iar în poezia secolului XXI, pentru un autor lucid, e aproape imposibil să mai vorbești despre foarte multe lucruri. Sau, alegând să vorbești despre ele, riști să pari idiot sau naiv. Nu că ar conta aparența asta prea mult. Ironia – oricât de filigrantă, subtil mascată la nivel textual – este necesară pentru o literatură care mai are măcar iluzia rezistenței în timp.

Îmi place să cred că, atunci când scrii cu adevărat, nu te

2. What was your inspiration for ‘de-a viul’ (alive) and what does this volume represent for you?

Because I don’t start writing from an actual circumstance, that what can be called outdated with a romantic tinge of inspiration came out of nowhere. Or from somewhere that I can’t name or put my finger on. Inspiration is the necessity of a world to exit the flesh and ‘materialize’ itself on the blank sheet of paper.

If I could call myself an author, I would characterize myself as being an ironic author, in a Stravoghino-Kierkegaardian manner. In the Danish philosopher’s view, irony allows you to speak without lying about something that is impossible to talk about. And, in the 21st century’s poetry, as a lucid author, there are few things you could still talk about. And if you choose to speak about them, you risk to appear being naive or idiotic. Not that this appearance matters too much. Irony – no matter how subtle, is hidden within the text – is necessary for a literature that at least still has the illusion of standing the test of time.

I like to think that, when you are truly writing, you are

mai interesează nimic din ceea ce e în afara ta în acele momente. Ar fi absurd și imoral să îți pliezi deliberat structura sau limbajul unei cărți pe ceea ce bănuiești că ar fi benefic pentru viitoarea ei receptare. Ar fi penibil să încerc să evit nu știu ce formulă poetică pentru că așa îmi spune, ritos, cutare critic. Ceea ce pare o greșeală în sincronie se poate dovedi de valoare în diacronie. Se știe, o carte bună violentează. Și violentează cu mult mai persuasiv și îndelungat atunci când pare că nu își propune asta. Poate violenta prin blândețe sau luminozitate, prin ceea ce alege să reînvie. În „de-a viul” am încercat, mai ales în partea a treia a cărții, să readuc la viață anumite cuvinte sau modele discursive „moarte”, compromise prin utilizarea lor excesivă. Cuvinte sau tipuri de imagini condamnate la moarte de poezia mediocră. M-am mirat că anumiți critici nu au privit cu scepticism „caii albaștri”, „trandafirii”, „roua”, dealurile care „pluteau ca eșarfe luate de vânt” și multe imagini d-astea suspect de lirice pentru anul 2010. În fine. Dacă m-ar interesa lucrurile de felul ăsta prea mult aş contribui la obezitatea tristeții mele. Mai degrabă, vorba lui Bartleby, „I would prefer not to”. Și am mai încercat, tot acolo, în „de-a viul”, să creez un limbaj al dragostei, care să nu pară ironic decât raportat la alte

not interested in anything else surrounding you in those moments. It would be absurd and immoral to deliberately alter the structure or the language of a book with what you think would be beneficial to its future reception. It would be embarrassing if I tried to avoid some poetic phrase because some random critic would tell me to do so. What might seem as a mistake in synchrony, could prove to have value in diachrony. It's a fact that a good book is imposing. It imposes a lot more and in a much more persuasive manner when it seems that it's not intending that. It can impose through softness and light, through what it chooses to bring back to life. In 'de-a viul' I tried, especially in the third part of the book, to bring back to life certain 'dead' words or discourse models that have been compromised through excessive use. Words or types of images that have been sentenced to death by mediocre poetry. I was quite intrigued that certain critics didn't look down on the 'blue horses', 'roses', 'the dew', the hills that are 'drifting all over like scarfs in the wind' and many other images that are a bit too lyrical for the year 2010. Anyway, if I would be interested in such matters I would only contribute to the obesity of my own sadness. Instead, as Bartleby said, 'I would prefer not to'. And I

limbaje dispărute ale dragostei, nu și în sine. Pentru că poezia – și atunci când vorbește despre cele mai pestilențiale sau prozaice lucruri – este un limbaj îndrăgostit. Un limbaj care poate să fie îndrăgostit și de neputința poeziei însăși de a mai părea îndrăgostită.

3. Care este „istoria” scrierii volumului „de-a viul”?

Când cărțile pe care le scrii au o structură narativă românească, nu este nevoie decât de o singură idee. Acea idee înseamnă, pentru mine, că pot vedea, pot simți cu tot trupul o lume, a cărei semnificație o pot intui, dar nu aș putea să o traduc în limbaj denotativ. O lume care începe să se miște în mine. Este ca o invazie pe care nu o pot opri. Ceea ce sunt de obicei dispare și mă simt locuit de acel straniu altcineva sau altceva. Dar, în același timp, lumea aceea nu poate fi vorbită, pentru că trebuie găsit limbajul acelei realități. Ideea cărții „De-a viul” mi-a venit prin 2007, într-o seară de toamnă. Atunci m-am năpustit la lemnul biroului și am început să scriu, după vreo doi ani în care orice pagină albă îmi făcea rău. Zeci de pagini în

have also tried, in ‘de-a viul’, to create a language of romance that would seem ironic only when compared to other lost languages of romance, but that is not ironic itself. Because poetry – even when it speaks about the most pestilential and unpoetic of things – is a language of love. A language that could be in love even with the inability of the poem itself to appear being in love.

3. What is the ‘history’ behind the writing of ‘de-a viul’?

When you write books that have a Romanian narrative structure, you only need a single idea. For me, that single idea is a sign that I can see and feel a world with my entire body, I can have insight into its significance, but I couldn’t translate it into a denotative language. A world that starts moving inside me. It’s like an invasion you can’t stop. My usual self disappears and I feel inhabited by that strange someone or something else. But, at the same time, you can’t talk about that world, because you need to find the language of that reality. The idea behind ‘de-a viul’ came to me in 2007, in an autumn evening. Then, I rushed to my wooden desk and started writing, after a two years period when every blank page has

prima seară. Apoi a doua zi și a treia și încă vreo douăzeci. Încontinuu. Aproape un caiet întreg a fost umplut. Nu puteam să ies din casă, să vorbesc. Nu trăiam decât în acea lume. Mă comportam ca o vietate. Orice era în afara mea mă speria. Starea a fost la fel de intensă și „extatică” precum s-a întâmplat cu volumul anterior, „catafazii”. Numai că atunci, în 2005, mi-a ieșit. Acum nu. După vreo două luni, mi-am dat seama de eșec. Nu erau decât câteva poeme „bune”. Nu înțelegeam cum dintr-o stare atât de intensă, de febrilă pot ieși astfel de poeme mediocre. Apoi un alt an și jumătate am stat cu lumea asta în mine – și lumile acestea se fac din ce în ce mai grele și sunt din ce în ce mai insuportabile. O simțeam crescând. Apoi, deodată, în câteva zile, o jumătate de lume a ieșit din degetele mele. O lume potrivită, prielnică. Apoi iarăși o tăcere de un an. Apoi iarăși starea în care am simțit cu tot corpul – și mâinile mele mișcându-se din nou în albul foi de hârtie în acel timp prea puțin omenesc. Cărțile nescrise nu pot fi forțate să iasă din noi; ele sunt capricioase și îndrăgostite de așteptare. Aproape nimic nu le anunță venirile și plecările. Însă ceea ce cred eu că este hazard în aceste apariții „epifanice” este poate necesitatea lor, felul lor contorsionat de a se naște. Uneori am avut impresia că

made me sick. I wrote tens of pages in the first evening. Then I wrote twenty more days or so. Continuously. I filled up almost an entire notebook. I couldn't go outside, I couldn't talk. I only lived in that world. I was acting like a creature. Everything outside of me was frightening me. The feeling was as intense and 'ecstatic' as it was when I wrote my previous volume, 'catafazii' (cataphasia). But back then, in 2005, I succeeded. Now I didn't. After a couple of months, I realized I have failed. There were only a few 'good' poems. I couldn't understand how such an intense and impassioned state could produce such mediocre poems. And then, for another year and a half, I lived on with this world inside of me – and these worlds just get heavier and harder to bare. I could feel it growing. Then, suddenly, in a few days, half of this world came out of my fingers. It was an appropriate world, a favorable one. Then another year of silence followed. Then that state when I can feel with my entire body came back – and my hands were moving once again on the blank page in a time that was not human – like. You can't force out an unwritten book; they are capricious and they love the wait. Nothing really can announce their comings and goings. But what I think is hazardous in these

există un sadism al cărților de sub piele. Sau poate ele singure hotărăsc care este momentul în care tu ești pregătit să nu le înșeli.

4. *Ce poet sau scriitor român contemporan a avut un rol decisiv în devenirea dumneavoastră?*

Au existat doi poeți-oameni care au însemnat mult în ceea ce s-ar putea numi evoluția mea: Ioan Es. Pop și M. Ivănescu. Poezia lui Ioan Es. Pop a avut același efect ca, în alte timpuri, „Tânguirea mierlei”. În doar câteva întâlniri, prin 2001, în care stăteam cu el în jurul unei mese de lângă Pantelimon 113, el vorbindu-mi încet, cu ochii care păreau că devin din ce în ce mai mult rădăcini, despre religiozitatea poeziei, despre caracterul ei metafizic, despre gravitatea ei, în promiscuitatea unei bodegi muncitorești, văzând limpede cum îmbătrânește cu zece ani vorbindu-mi despre poezie – ei bine, în acele întâlniri a crescut din mine cineva care semăna mai bine cu mine. Dacă Ioan vorbea despre poezie ca despre cel mai mare adevăr la care putem ajunge, M. Ivănescu, într-o manieră opusă, vorbea

‘epiphanies’ is maybe their necessity, their twisted way of apparition. Sometimes I have the impression that a sadism of the books from underneath our skin exists. Or maybe they choose by themselves the moment when you are ready not to deceive them.

4. *What contemporary Romanian poet or novelist has had a decisive role in your becoming?*

There have been two people – poets that are very meaningful for what could be called my evolution: Ioan Es. Pop and M. Ivănescu. Ioan Es. Pop’s poetry had the same impact on me as Trakl’s poetry once had. In only a few encounters, around the year 2001, when I sat with him around a table near Pantelimon 113, when he was slowly talking to me, with his eyes that seemed to become roots, about the sacredness of poetry, about its metaphysical character, about its seriousness, in the promiscuity of a working-class pub, clearly seeing that he ages 10 years just talking to me about poetry – during those encounters I became something that is more like myself. If Ioan used to speak about poetry as it being the ultimate truth, M. Ivănescu, in an opposite manner, talked about the impossibility

despre imposibilitatea de a ajunge la adevăr, fie și interior, prin literatură, relativizând orice și, în manieră sofistică, relativizând propria relativizare. Întâmplarea a făcut să merg des la casa din Sibiu, să stau acolo săptămâni întregi, să „îl oblig” să scrie poeme. Deși trecutul trece, trece, trece fără urmă, puține lucruri pot fi mai de neuitat decât M. Ivănescu pe un fotoliu, între pereți crăpați, învăluit într-o lumină înceată, citind din propriile poeme, oprindu-se pentru a-mi divulga originea intertextuală a aproape fiecărui vers, nesfârșitele construcții parantetice, toate impregnate de literatură, de citate. Sau, cum stăteam în camera cealaltă și auzeam cum M. Ivănescu începe să bată – și literele se auzeau din ce în ce mai repede – la mașina de scris Olympia primul poem după șase ani în care nu mai scrisese nimic. Întâmplările astea se așază în sângele care va continua să îți curgă prin vene. Și chiar dacă „aceste seri pașnice în care ne prefacem că râdem și de care nimeni nu-și va mai aminti” nu se vor mai reîntoarce, ele, în același timp, nu se pot transforma în neant decât odată cu venirea propriului neant.

5. *Ce sfaturi puteți da unei persoane care dorește să scrie și să publice poezie?*

of reaching the truth, an inner one, through literature, relativizing anything, and, in a sophisticated manner, relativizing its own relativity. I happened to frequently go to the house from Sibiu, to sit there for weeks on end, to ‘make’ him write poems. Although the past moves on, it moves on without a trace, fewer things are as memorable as M. Ivănescu sitting in an armchair, within the cracked walls, in a dim light, reading his own poems while stopping to disclose me the origin of almost every line, the endless parenthetical work that was inked in literature and quotes. Or, as I was sitting in the other room and I was hearing how M. Ivănescu started typing – and then I could hear the letters faster and faster – his first poem after six years of no work on the Olympia typewriter. These events are settling in the blood that is going to pump through your veins. And even if ‘these peaceful evenings when we pretended to laugh and that no one is going to remember’ will never come back, in the same time, they cannot become nothingness until the arrival of their own nothingness.

5. *What is your advice to someone who wishes to write and publish poetry?*

Nu sunt în măsură să dau nici un sfat, pentru că sfaturile sunt, în general, nefaste sau, în cel mai bun caz, inutile. Cu siguranță trebuie citită multă literatură din măcar ultimele două-trei secole. Și, bineînțeles, teorie literară. Nu există poet important care să nu aibă o conștiință estetică, chiar dacă neformulată într-un sistem coerent. Iar această conștiință se formează după mii și mii de ore de citit și de trăire a cărților. E important ca dorința de a scrie, sau de a deveni scriitor, să nu provină dintr-un sentiment vecin cu vanitatea, orgoliul. Mai cred că e important, cel puțin în cazul celor care simt că trebuie să scrie poezie, să nu aibă senzația că „fac literatură”, ci că își așază, cu onestitate, adevărul interior și comunicabil pe hârtie.

6. Ce alți poeți/ scriitori citiți în momentul de față?

În calitate de editor la editura Tracus Arte am realizat de curând o antologie din minunatul poet supraréalist Gellu Naum. Am recitit și reeditat inovativa „Arta Popescu”, de Cristian Popescu, și o antologie din Matei Vișniec. Dacă până acum câțiva ani citeam mai mult literatură străină, acum, din păcate, prin forța contextului profesional, citesc (și în calitate de redactor) literatură română contemporană. Timpul devine tot

I'm not in a position of giving advice, because advice are usually poisonous, or, useless at best. You definitely have to read literature from the last two or three centuries and, of course, literary theory. There are no great poets without knowledge regarding esthetics, even if it's not formulated in a coherent system. This knowledge is gained after thousands and thousands of hours of reading books and living in that world. It's important that your desire to write, or to become a writer, does not come from a sentiment close to vanity or pride. I also think that for a person who desires to write it's important they don't have the idea that they are 'making literature', but that they are honestly laying their inner self on paper.

6. What other poets/novelists are you currently reading?

As an editor at Tracus Arte, I recently completed an anthology of the wonderful surreal poet Gellu Naum. I have read again and re-edited the innovative 'Arta Popescu', by Cristian Popescu, an anthology of Matei Vișniec. Until a few years ago I used to read foreign literature mostly, but now, unfortunately, because of my profession, I read (as an editor) contemporary Romanian literature. As the years go by, there is

mai mic, cu scurgerea anilor, pentru lectura „de plăcere”...

less and less time for ‘pleasure’ reading...

7. *Ce părere aveți despre modul în care este predată poezia și literatura în general în școli și ce modificări considerați că ar trebui făcute în acest sens?*

Cu siguranță ar trebui inclusă în programele școlare mai multă literatură contemporană, din simplul motiv că are un limbaj mai apropiat de limbajul actual al tinerilor. Literatura contemporană e mai puțin metaforizantă, mai puțin retorică, pare mai puțin artificială. Ideea e ca literatura, inițial, să placă. Și te poți îndrăgosti mai degrabă de „Nostalgia” lui Cărtărescu, de exemplu, decât de „Frații Jderi” sau „Baltagul”. Cred că un tânăr poate empatiza mai degrabă cu poezia unor Cristian Popescu sau Ioan Es. Pop decât cu poezia ermetică a lui Barbu sau cu cea expresionistă a lui Blaga. Dar dacă acel tânăr ajunge să se apropie de literatură, va deveni curios să coboare în istoria poeziei și va avea șanse mai mari să-i savureze chiar și pe Ion Budai-Deleanu sau pe Neculce. Școala ar trebui să fie, în utopia mea, o creatoare de îndrăgostiți de literatură...

7. *What is your opinion on how poetry and literature in general is taught in schools, and what changes would you bring?*

More contemporary literature should definitely be included in the school program, just because the language used is closer to young people’s language. There are fewer metaphors used in contemporary literature, it’s less rhetoric, it seems to be less artificial. It’s essential to like literature from the first encounter. And it’s more likely you will fall in love with Cărtărescu’s ‘Nostalgia’, for example, rather than ‘Frații Jderi’ (The Jderi Brothers) or ‘Baltagul’ (The Hatchet). I think a young man would more likely relate to the poetry of Cristian Popescu or Ioan Es. Pop, rather than the hermetic poetry of Barbu, or the expressionist poetry of Blaga. And if a young man falls in love with poetry, he will become curious and explore the history of poetry and will have the chance to enjoy even the poetry of Ioan Budai-Deleanu or Neculce. In my utopic world, school should be a maker of people who love literature...

Translation
Café

August 2017